

1 THESSALONICENZEN

1-3

Paulus' dankbaarheid voor een vervolgte
gemeente en zijn verdediging van
zijn bediening.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-thessalonicenzen/1-3

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De vroege brieven aan Thessalonica	2 min	5
2	Paulus sticht de gemeente in Thessalonica	4 min	5
3	Hoelang bleef Paulus in Thessalonica?	5 min	8
4	Het oproer en de aanklachten tegen Paulus	3 min	10
5	De slechte naam van het christendom	2 min	12
6	Een andere Koning en Jasons borgstelling	3 min	14
7	Timotheüs teruggestuurd naar Thessalonica	3 min	15
8	Seksuele reinheid en de Griekse achtergrond	4 min	16
9	Luiheid en de aanleiding tot de brieven	3 min	18
10	De wederkomst als hoofdthema	2 min	20
11	De wederkomst geeft hoop bij vervolging	4 min	21
12	Paulus over de vervolgers en de satan	3 min	23
13	De opbouw van de eerste drie hoofdstukken	5 min	25
14	Danken en bidden wanneer het goed gaat	2 min	28

15	Geloof dat zichtbaar wordt in daden	3 min	29
16	Liefde die dient en hoop die volhardt	2 min	31
17	Uitverkiezing en zekerheid door de Geest	4 min	32
18	Christus navolgen in lijden en blijdschap	3 min	34
19	Van navolgers tot voorbeelden voor anderen	3 min	36
20	Het geloof van Thessalonica wordt bekend	2 min	38
21	Bekering tot God en redding van de toorn	3 min	39
22	Paulus verdedigt zijn bediening	3 min	41
23	Zuivere motieven bij de verkondiging	3 min	42
24	Zelf werken en vrijmoedig blijven prediken	3 min	44
25	Zorgen als ouders en het eigen leven delen	4 min	46
26	Geld en de geloofwaardigheid van dienaren	3 min	48
27	Geroepen tot Gods Koninkrijk en heerlijkheid	2 min	50
28	Gods Woord ontvangen en laten werken	2 min	51
29	Vervolging door ongelovige volksgenoten	6 min	52

30	Gods toorn en de verwerping van Christus	4 min	55
31	Paulus verlangt terug naar de gemeente	2 min	58
32	Door verdrukkingen naar Gods heerlijkheid	3 min	59
33	Goed nieuws en gebed om liefde en heiligheid	3 min	61
	Om verder te lezen		63

1

De vroege brieven aan Thessalonica

We gaan de correspondentie met de Thessalonicenzen bestuderen, de twee brieven die Paulus aan de gemeente van Thessalonica schreef. Zoals passend lijkt, en zoals we gewoonlijk doen voordat we onderwijs geven over een boek, is het goed om de historische achtergrond te leren kennen. Dit zijn enkele van de vroegste brieven die Paulus schreef, hoewel ze niet bijzonder vroeg in ons Nieuwe Testament staan. Ze komen na enkele van de latere brieven, zoals Kolossenzen en Efeze, die eerder in onze Bijbel staan. In feite staan 1 en 2 Thessalonicenzen in onze Bijbel als laatste van de brieven van Paulus, met uitzondering van de pastorale brieven. Ik weet niet precies waarom dat zo is. Ik denk dat het misschien met hun lengte te maken heeft. De brieven in het Nieuwe Testament zijn grotendeels op lengte gerangschikt in plaats van in chronologische volgorde.

Maar 1 en 2 Thessalonicenzen, die waarschijnlijk binnen enkele maanden na elkaar zijn geschreven, zijn allebei vóór 1 en 2 Korinthe geschreven. Ze zijn lang vóór Efeze, Kolossenzen of Filippenzen geschreven, en lang vóór de pastorale brieven. Wat de datering van Galaten en Romeinen betreft, weet niemand echt helemaal zeker wanneer die boeken zijn geschreven. Maar het is mogelijk dat de brieven aan de Thessalonicenzen zelfs nog daarvoor zijn geschreven, vóór Galaten en Romeinen, of misschien ongeveer in dezelfde tijd. In deze brieven hebben we dus enkele van de allervroegste geschriften van Paulus.

2

Paulus sticht de gemeente in Thessalonica

Dit is een geval waarin we uit Handelingen heel goede informatie over de achtergrond hebben, want in Handelingen hoofdstuk 17 en 18 vinden we het volledige verhaal achter deze brieven. In Handelingen hoofdstuk 17 reisden Paulus en enkele

metgezellen — blijkbaar Timotheüs, Silvanus, ook bekend als Silas, en Lukas — vanuit Asia de Egeïsche Zee over. Ze kwamen aan op de Europese kust van de Egeïsche Zee, waar ze eerst in Filippi kwamen. Jullie hebben Filippenzen bestudeerd, dus jullie hebben al iets van dit historische overzicht gehad. Ze kwamen in Filippi in hoofdstuk 16 van Handelingen, en dat was de eerste keer dat ze het Europese continent of het Europese gebied binnentrokken. Na Filippi trokken ze verder naar Thessalonica.

In Thessalonica begonnen ze in de synagogen te prediken. Dat was meestal de werkwijze van Paulus. Hij ging eerst naar de synagoge. Volgens Handelingen hoofdstuk 17 predikte hij drie opeenvolgende sabbatten in de synagogen. Als je het boek Handelingen leest, zou je de indruk krijgen dat hij na die sabbatten de stad uit werd gejaagd, maar dat staat er niet uitdrukkelijk. Sommigen hebben gemeend dat Paulus en zijn metgezellen maar drie weken in Thessalonica doorbrachten voordat ze werden weggejaagd. Deze brief zou dan geschreven zijn aan mensen die nog maar heel

kort bekeerd waren en slechts drie weken onderwijs van Paulus hadden gehad. Maar als je naar Handelingen 17 kijkt, staat dat er niet noodzakelijkerwijs. Het verhaal wordt verteld in vers 1 tot en met 9.

En zij namen de weg door Amfipolis en Apollonia en kwamen in Thessalonica, waar een synagoge van de Joden was. En Paulus ging naar zijn gewoonte bij hen naar binnen en drie sabbatten lang ging hij met hen in gesprek vanuit de Schriften. Hij opende die en zette voor hen uiteen dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus de Christus is, Die ik — zo zei hij — u verkondig. En sommigen van hen raakten overtuigd en sloten zich bij Paulus en Silas aan, en van de godvrezende Grieken een grote menigte, en van de vooraanstaande vrouwen niet weinigen. Maar de Joden die ongehoorzaam waren, werden jaloers en namen enkele slechte mannen uit het marktvolk apart, veroorzaakten een oploep en verstoorden de orde in de stad; en zij kwamen op het huis van Jason af en probeerden hen voor het volk te brengen. Maar toen zij hen niet vonden, sleepten zij Jason en enkele broeders voor de bestuurders van de stad en riepen luid: Deze mensen, die de wereld in rep en roer gebracht hebben, zijn ook hier gekomen, en Jason heeft hen in huis genomen; en deze mensen handelen allen tegen de geboden van de keizer, want zij zeggen dat er een andere koning is, namelijk ene Jezus. En zij brachten de menigte en de bestuurders van de stad, die dit hoorden, in verwarring. Maar toen zij van Jason en de anderen een borgsom ontvangen hadden, lieten zij hen gaan.

HANDELINGEN 17:1-9

Bedenk dat er in Filippi geen synagoge was, maar in Thessalonica wel. Jason was blijkbaar de gastheer van de metgezellen van Paulus in die stad.

Dan staat er in vers 10:

En meteen stuurden de broeders Paulus en Silas 's nachts weg naar Berea. Die gingen, toen zij daar gekomen waren, naar de synagoge van de Joden.

HANDELINGEN 17:10

enzovoort.

3

Hoelang bleef Paulus in Thessalonica?

In vers 2 staat dat ze drie sabbatten lang in de synagoge vanuit de Schriften met hen spraken. Daarna wordt verteld hoe Jason voor de politarchen werd gesleept, zoals ze werden genoemd, de bestuurders van de stad, en hoe Paulus moest vertrekken.

Sommigen hebben daardoor dus de indruk gekregen dat Paulus en zijn metgezellen slechts drie weken in Thessalonica doorbrachten. Er kleeft echter een probleem aan die opvatting, want in de brieven aan de Thessalonicenzen krijg je de indruk dat sommigen al behoorlijk lang behouden waren toen hij deze brieven schreef.

Allereerst verwijst hij naar het onderwijs dat hij hun eerder had gegeven over de komst van de mens van de zonde, over de wederkomst. Een deel van dat onderwijs behoort niet tot de dingen die je pasbekeerden als eerste zou leren. Er zijn andere dingen die je hun zeker eerst zou leren, over bekering en geloof en behoud en doop en dergelijke zaken. Uiteindelijk zou je misschien bij deze eschatologische onderwerpen uitkomen. Maar je zou niet verwachten dat dit de eerste dingen waren die Paulus hun in de eerste drie weken van hun leven als gelovigen zou hebben geleerd. Toch geeft hij in 2 Thessalonicenzen hoofdstuk 2 aan dat hij hun eerder over deze dingen had onderwezen, toen hij bij hen was. Dat wijst erop dat hij hun dingen had geleerd die veel dieper gingen, veel verder dan wat je zou verwachten dat je een pasbekeerde al had geleerd.

Ook zie je dat er leiders, kennelijk oudsten, in de gemeente zijn. In 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 5 bijvoorbeeld. In 1 Thessalonicenzen 5:12 staat:

En wij vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden, u leiding geven in de Heere en u terechtwijzen, en hen uitermate hoog te achten in liefde, om hun werk. Leef in vrede met elkaar.

1 THESSALONICENZEN 5:12-13

Er wordt gesproken over mensen die in de Heere boven de anderen stonden. Kennelijk waren er al leidinggevende posities in de gemeente. Dat zou verbazingwekkend lijken als Paulus maar drie weken in de gemeente was geweest, als er al pasbekeerden waren die leiders en opzieners van de gemeente konden zijn.

Ook in hoofdstuk 4 van Thessalonicenzen verwijst hij naar het feit dat sommigen van hen in de Heere ontslapen zijn. Sommigen zijn in Christus gestorven. En hij schrijft woorden om degenen te troosten die christelijke dierbaren hebben verloren. Zijn woorden konden alleen een troost zijn voor degenen die christelijke dierbaren hadden verloren. Ze zouden geen troost bieden aan mensen die niet-christelijke dierbaren hadden verloren. De gedachte is dus dat er enkele christenen waren gestorven en dat Paulus schreef om degenen te troosten die hen hadden verloren.

Natuurlijk is het, afhankelijk van de grootte van de gemeente, mogelijk dat er zelfs binnen een paar weken mensen zouden zijn gestorven. Als er bijvoorbeeld duizenden mensen in de gemeente waren, dan zouden er op elk willekeurig moment mensen kunnen sterven. Maar de gemeente was waarschijnlijk niet zo groot. En dat er zelfs al sommigen waren gestorven tegen de tijd dat hij deze brieven schreef, zou erop wijzen dat de gemeente meer dan een paar weken daarvoor was gesticht, mogelijk enkele maanden of langer. Er zijn dus enkele aanwijzingen in de boeken 1 en 2 Thessalonicenzen die ons de indruk geven dat de gemeente meer dan slechts drie weken oud was toen Paulus haar verliet. Want Paulus schreef deze brieven kort nadat hij de gemeente had verlaten.

Als we voor de achtergrond terugkijken naar Handelingen hoofdstuk 17, let er dan op dat er staat dat hij op drie sabbatdagen vanuit de Schriften met hen redeneerde. Maar er staat niet dat hij aan het eind van die drie weken de stad verliet. Wat er staat, is dat

hij na drie weken uit de synagoge werd gezet. Maar er waren een aantal heidenen en vooraanstaande vrouwen uit de stad die bij hem kwamen, en dat kan maanden zijn doorgegaan. Mogelijk heeft hij lange tijd bijeenkomsten buiten de synagoge gehouden voordat de Joden zoveel moeilijkheden veroorzaakten dat hij moest vertrekken.

Er wordt ons geen enkele aanwijzing gegeven hoelang hij daar was. Ik geloof dat hij er waarschijnlijk aanzienlijk langer dan drie weken was. Maar de verwijzing naar de drie sabbatdagen in vers 2 van Handelingen 17 zegt eenvoudig dat hij zolang in de synagoge mocht onderwijzen voordat hij als ondermijnend werd beschouwd en ze hem eruit zetten. En ze wilden hem dat niet meer laten doen. Maar het kan hun enkele maanden hebben gekost om een aanklacht tegen hem op te bouwen, om hem de stad uit te krijgen.

4

Het oproer en de aanklachten tegen Paulus

Hoe ze dat deden, laten we dat even opnieuw bekijken in hoofdstuk 17 van Handelingen. Er wordt vermeld dat ze beschuldigingen tegen Paulus en zijn metgezellen inbrachten, allereerst dat ze de wereld ondersteboven hadden gekeerd. Dat is iets interessants. En het waren trouwens Joden die de beschuldiging uitten. In vers 5 staat:

Maar de Joden die ongehoorzaam waren, werden jaloers en namen enkele slechte mannen uit het marktvolk apart, veroorzaakten een oploop en verstoorden de orde in de stad; en zij kwamen op het huis van Jason af en probeerden hen voor het volk te brengen.

HANDELINGEN 17:5

De King James gebruikt hier de eigenaardige uitdrukking ‘lewd fellows of the baser sort’. Daarmee worden duidelijk mensen met een slecht karakter bedoeld.

Ze begonnen een soort oproer. Het klinkt sterk als het oproer in Efeze dat Demetrius de zilversmid ontketende en waarmee hij de hele stad in rep en roer bracht. Daardoor zat de hele tempel, of het hele Colosseum in die stad, vol met tweeduizend mensen die allemaal scandeerden:

Toen zij dan dit hoorden, werden zij vervuld van woede en schreeuwden: Groot is de Artemis van de Efeziërs!

HANDELINGEN 19:28

Hoewel er in Handelingen staat dat de helft van de mensen niet wist waarvoor ze daar waren. Het was gewoon een soort volksoploop.

En deze mensen probeerden Paulus te pakken te krijgen om hem voor de politarchen te brengen. De stad Thessalonica zal bestuurd zijn geweest door vijf of zes politarchen. Dat was gebruikelijk voor een vrije Romeinse stad, en dat was Thessalonica. En ze probeerden een aanklacht tegen hem op te bouwen, maar ze konden hem niet vinden. Ze bestormden het huis van Jason, waarvan bekend was dat Paulus er verbleef. Maar kennelijk was Paulus op dat moment weg en vonden ze hem daar niet. En dus gingen ze niet op hem liggen wachten, maar grepen ze gewoon Jason zelf, die wel thuis was. Ze brachten hem voor het gerecht en zeiden:

en Jason heeft hen in huis genomen; en deze mensen handelen allen tegen de geboden van de keizer, want zij zeggen dat er een andere koning is, namelijk ene Jezus.

HANDELINGEN 17:7

En ze zeiden:

Deze mensen, die de wereld in rep en roer gebracht hebben, zijn ook hier gekomen.

HANDELINGEN 17:6

Dat betekent natuurlijk dat deze Joden op de hoogte waren van sommige activiteiten van Paulus in andere delen van de wereld. Hoewel hij pas kort daarvoor naar Europa was gekomen, moeten ze over sommige van zijn activiteiten in Azië en in Jeruzalem hebben gehoord. Misschien was er dus een inlichtingennetwerk onder de ongelovige Joden dat waarschuwingen verspreidde in de gebieden waar Paulus nog niet was geweest en zei: ‘Kijk uit voor die man. Overal waar hij komt, veroorzaakt hij moeilijkheden.’

5

De slechte naam van het christendom

Dat is in feite precies wat de Joden in Rome hadden gehoord toen hij uiteindelijk in Rome aankwam. Ze hadden al over het Evangelie gehoord. Over Paulus persoonlijk hadden ze blijkbaar niets gehoord, maar kijk nu eens even naar Handelingen 28. Toen Paulus voor het eerst in Rome aankwam, liet hij de Joden bijeenroepen. In vers 17 staat:

En het gebeurde na drie dagen, dat Paulus hen die de voornaamsten van de Joden waren, bijeenriep. En toen zij bijeengekomen waren, zei hij tegen hen: Mannenbroeders, ik, die niets gedaan heb tegen het volk of de gewoonten van de vaders, ik ben uit Jeruzalem als gevangene overgeleverd in de handen van de Romeinen.

HANDELINGEN 28:17

Dit zullen onbekeerde Joden in Rome zijn geweest die nog nooit van hem hadden gehoord.

En dan vertelt hij verder iets van zijn getuigenis.

Maar in vers 21 zeiden ze tegen hem:

Maar zij zeiden tegen hem: Wij hebben geen brieven met betrekking tot u uit Judea ontvangen en ook heeft niemand van de broeders die hier gekomen zijn, iets verkeers over u gemeld of van u gezegd.

HANDELINGEN 28:21

Maar wij willen wel graag van u horen wat u denkt, want wat deze sekte betreft, is het ons bekend dat ze overal tegengesproken wordt.

HANDELINGEN 28:22

Met 'deze sekte' bedoelen ze het christendom.

Ze waren dus op de hoogte van het christendom. Natuurlijk was er al een christelijke gemeente in Rome, die mogelijk al in de dagen van Claudius, dus eerder dan dit, voor moeilijkheden had gezorgd. Maar ze wisten iets van het christendom. Ze wisten dat de ongunstige berichten die over het christendom werden verspreid, wijdverbreid waren. Ze zeiden:

Overal wordt er kwaad gesproken over deze sekte. Over jou persoonlijk weten we niets.

De Joden die slechte berichten over Paulus verspreidden, waren dus niet eerder dan hij in Rome aangekomen. Maar het is duidelijk dat de Joden in Thessalonica op de hoogte waren van Paulus' andere activiteiten, en ze zeiden:

Dit zijn de mensen die de wereld in rep en roer gebracht hebben.

HANDELINGEN 17:6

Ze moeten doelen op de onrust die elders was ontstaan.

6

Een andere Koning en Jasons borgstelling

Hoe dan ook, de politarchen die over de zaak moesten oordelen, wisten eigenlijk niets van de situatie. De zwaarste beschuldiging die men bij deze Romeinse bestuurders tegen Paulus kon inbrengen, was dat hij tegen de keizer sprak. Vers 7 zegt:

Ze doen dingen die tegen de bevelen van de keizer ingaan, En:

en zeggen dat er een andere koning is, een zekere Jezus.

Als Paulus nu voor zichzelf had mogen spreken, maar hij was er natuurlijk niet, dan had hij kunnen uitleggen dat het waar is dat hij onderwijst dat er een andere Koning is, een zekere Jezus. Maar geen Koning Die de troon van de keizer zou willen bemachtigen. Jezus zou de keizer niet vervangen in de zin dat Hij de Romeinse regering omver zou werpen en een nieuwe zou vestigen. Maar Paulus was er niet om zijn woorden toe te lichten. En er konden heel wat getuigen zijn die zouden bevestigen dat Paulus meende dat er een andere Koning was, een zekere Jezus, want dat is het Evangelie van het Koninkrijk. Door dat misverstand zou Paulus in de ogen van de Romeinen uiteraard een gevaarlijk figuur worden.

Wat ze uiteindelijk deden, was Jason een borgsom laten stellen, vers 9. Dat wil zeggen, ze legden hem met een borgstelling de verplichting op dat hij verantwoordelijk zou worden gehouden als Paulus nog meer moeilijkheden veroorzaakte. Dat zou natuurlijk betekenen dat als Paulus nog meer in de stad predikte, de moeilijkheden zouden voortduren en Jason daardoor in de problemen zou komen. Hij stond borg voor Paulus. Het enige wat Paulus en zijn vrienden dus konden doen, was de stad verlaten. Want als ze nog meer moeilijkheden veroorzaakten, zou hun vriend Jason daardoor in de problemen komen, en dat konden ze niet doen.

En dus vertrokken ze na de korte tijd dat ze daar waren geweest. Ze werden gedwongen te vertrekken terwijl ze werden vervolgd. Toen ze vertrokken, vervolgden de Joden hen. En voor zover zij wisten, zouden de Joden na hun vertrek misschien de

christenen daar vervolgen. Paulus vertrok dus met tegenzin. Hij ging naar Berea, maar inderdaad, de Joden uit Thessalonica kwamen daarheen en zorgden ervoor dat hij ook uit Berea werd weggejaagd.

Toen ging hij voor zijn eigen veiligheid samen met Timotheüs naar Athene. Blijkbaar had hij Lukas in Filippi achtergelaten. Hij moet Silas in Berea hebben achtergelaten, want Timotheüs en hij gingen naar Athene.

Macedonië is het noorden van Griekenland, en daar ligt Filippi. Vervolgens ging hij naar Thessalonica, een andere stad in Macedonië, en daarna naar Berea. Hij trekt westwaarts, en daar in Berea kreeg hij opnieuw moeilijkheden. Daarom moest hij naar Athene trekken, helemaal onder in Achaje, in het zuiden van Griekenland.

7

Timotheüs teruggestuurd naar Thessalonica

En toen kon hij daar de onzekerheid over wat er met de christenen in Thessalonica gebeurde niet langer verdragen. Want toen hij hen voor het laatst had gezien en gedwongen was te vertrekken, lagen ze onder vuur van hun vijanden. Hij was bang dat zo'n jonge gemeente misschien onder de vervolging zou bezwijken. Nadat hij daar zoveel in had geïnvesteerd, zou hij die gemeente misschien verliezen. Toen hij in Athene was, stuurde hij Timotheüs dus terug naar Thessalonica. De komst van Timotheüs zou daar niet zoveel opschudding veroorzaken als wanneer Paulus zelf zou komen. Voordat Timotheüs bij hem terug kon zijn, predikte Paulus, zoals we weten, in Athene. En toen hij daar weinig succes had, trok hij verder naar Korinthe. In hoofdstuk 18 van Handelingen trok hij verder naar Korinthe. Pas toen hij in Korinthe was, keerde Timotheüs bij hem terug, en Silas ook. Deze informatie halen we niet alleen uit wat we in het boek Handelingen lezen. Sommige van die bijzonderheden staan daar niet. Maar in 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 3 bespreekt hij een deel hiervan. Laat ik je die verzen laten zien. Hij zegt het in 1 Thessalonicenzen 3, vers 1.

Daarom, toen wij dit verlangen niet langer konden verdragen, leek het ons beter om alleen in Athene achtergelaten te worden,

1 THESSALONICENZEN 3:1

We hoeven niet verder te lezen om duidelijk te maken waar het om gaat. Paulus vertelt ons hier dat hij Timotheüs vanuit Athene terugstuurde. We weten uit het boek Handelingen dat hij vervolgens alleen naar Korinthe ging, en dat Timotheüs en Silas zich weer bij hem voegden toen hij in Korinthe was. Hier vult hij de informatie aan. Toen hij in Athene was, had hij Timotheüs gestuurd om hen te bevestigen, hen te versterken en hen te onderwijzen. Maar ook om een beeld te krijgen van wat er met hen gebeurde, zodat hij Paulus daarover bericht kon brengen. Hopelijk zou dat hem bemoedigen met het nieuws dat alles goed ging.

En inderdaad, vers 6 zegt hier dat hij bemoedigd werd. Hij kreeg inderdaad goed bericht terug. Deze christenen hielden vol. Ze groeiden. Zoals we in 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 1 lezen, groeiden ze niet alleen; hun groei was fenomenaal. Zozeer zelfs dat de gemeente over de hele wereld sprak over het geloof van deze specifieke gemeente. Paulus was dus heel blij om dat te horen, en hij schreef deze brief. In wezen is het een brief waarin hij een zucht van verlichting slaakt omdat het goed met hen gaat. En hij probeert ook enkele vragen te behandelen die Timotheüs waarschijnlijk had meegebracht, met name over de wederkomst van Christus.

8

Seksuele reinheid en de Griekse achtergrond

In hoofdstuk 4 wilde hij ingaan op de noodzaak om degenen te troosten die dierbaren hadden verloren. Blijkbaar had Timotheüs het nieuws meegebracht dat sommigen van hen mogelijk dierbaren hadden verloren en getroost moesten worden. Overigens waren er blijkbaar nog een paar andere problemen waarover Timotheüs bericht had meegebracht. Er was een probleem met ontucht in de gemeente.

Voordat we besluiten dat dit wel een vreselijke gemeente moet zijn geweest omdat er ontucht voorkwam, moeten we begrijpen wat hun achtergrond was. Vlak voordat ze het Evangelie hoorden, waren ze Grieken, heidenen. Ze wisten niets van de wet van Mozes. Dat is een heel ander soort cultuur dan de cultuur van de Joden. De Joden hadden tenminste de Tien Geboden, en ze hadden een zekere norm voor morele reinheid die hun God hun duizenden jaren eerder had gegeven. Daardoor werden bepaalde seksuele zonden in de Joodse cultuur als kwaad beschouwd.

Maar in de Griekse cultuur tierde seksuele zonde welig. Het maakte zelfs deel uit van hun godsdienst. Ze hadden tempelprostituees in de tempels van hun godinnen en hun goden. Een deel van de aanbidding van hun godheden vond plaats door geslachtsgemeenschap met deze priesteressen die prostituees waren. De Griekse godsdienst had dus duidelijk geen van de gewetensbezwaren tegen seksueel wangedrag die de Joodse en de christelijke godsdienst wel hadden.

Toen Paulus naar deze Griekse stad kwam, trof hij daar geen mensen aan zoals bijvoorbeeld de Joden, die al bepaalde morele beginselen aanvaardden die met het christendom overeenkwamen. Hij trof mensen aan die een totaal andere opvoeding hadden gehad. In onze samenleving bijvoorbeeld zien we in elk geval dat ontucht nog steeds in de gemeente voorkomt. Er zijn nog steeds mensen in de gemeente die ontucht bedrijven, ook al leven we in een samenleving die beïnvloed is door de wet van Mozes, die beïnvloed is door de joods-christelijke norm. Daardoor werd ontucht zelfs in onze samenleving, zelfs onder ongelovigen, tot voor kort als iets slechts beschouwd. En overspel wordt gewoonlijk nog steeds als iets slechts beschouwd, zelfs door ongelovigen.

Maar in Korinthe of in Thessalonica waren mensen niet zo gevormd. Je kunt dus begrijpen dat, als het nu moeilijk is om ontucht uit de gemeente te houden, het toen nog moeilijker zou zijn geweest. Eenvoudigweg omdat mensen niet van jongs af aan ingeprent hadden gekregen dat dit echt zo slecht was. De Joden zouden daar meer begrip voor hebben gehad, maar van de Grieken kon je dat niet verwachten. Paulus moest hun dus over ontucht schrijven. Dat doet hij in het eerste deel van 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 4. Hij spoort hen aan hun lichaam heilig te houden en hun lichaam niet voor ontucht te gebruiken.

Er was dus een probleem met ontucht. Er was een probleem met mensen die bezorgd waren over de wederkomst van de Heere, over de vraag of hun dierbaren die gestorven waren die hadden gemist. En dus moest hij hun vertellen dat:

Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel. En de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overgebleven zijn, samen met hen opgenomen worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht. En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn.

1 THESSALONICENZEN 4:16-17

9

Luiheid en de aanleiding tot de brieven

Er was blijkbaar nog een ander probleem dat zich in Thessalonica net begon te ontwikkelen toen de eerste brief werd geschreven. En dat was blijkbaar een zekere luiheid. Daar krijgen we een aanwijzing voor in hoofdstuk 4 en vers 11, waar hij zegt:

en er een eer in te stellen rustig te zijn en uw eigen zaken te behartigen en te werken met uw eigen handen, zoals wij u bevolen hebben,

1 THESSALONICENZEN 4:11

Hij moest hun gebieden met hun handen te werken. Blijkbaar hadden ze de neiging tot luiheid toen hij daar was. Timotheüs moet zijn teruggekomen met het bericht dat ze daaraan herinnerd moesten worden. Blijkbaar was er nog steeds een beetje een

probleem met luiheid. Tegen de tijd dat hij de tweede brief schreef, waarschijnlijk een paar maanden na de eerste, hadden ze er echt problemen mee. Paulus moest dan ook zeggen:

Want ook toen wij bij u waren, bevalen wij u dit: als iemand niet wil werken, zal hij ook niet eten.

2 THESSALONICENZEN 3:10

De luiheid in de gemeente werd het voornaamste onderwerp van 2 Thessalonicenzen hoofdstuk 3.

Dit is dus de situatie. Paulus was uit Thessalonica vertrokken en had daar een nieuwe groep christenen achtergelaten, in een tijd van vervolging. Toen hij naar Berea ging, hoorde hij niets van hen, en ook uit Berea werd hij verdreven. Hij ging naar Athene. Nog steeds had hij niets van hen gehoord. Hij kon de spanning nauwelijks verdragen en stuurde daarom Timotheüs terug met een dubbele opdracht. Hij moest bericht terugbrengen over hoe het met hen ging, maar hen ook troosten en versterken, als hij daar überhaupt nog een gemeente aantrof.

Hij vertelt ons in deze brief dat hij dat heeft gedaan. Toen hij verder was gereisd naar Korinthe, kwam Timotheüs terug, samen met Silas. Blijkbaar was Silas in Berea geweest, en ze vertelden Paulus alles. Vanuit zijn opluchting schreef Paulus deze brief. In de eerste drie hoofdstukken uit hij voornamelijk zijn vreugde en opluchting. Bijna de hele eerste drie hoofdstukken zijn grotendeels gewijd aan het delen van zijn blijdschap dat hij hoort dat het goed met hen gaat.

Vervolgens behandelt hij in hoofdstuk 4 en 5 enkele problemen die daar speelden. Dat waren er blijkbaar drie: ontucht, luiheid en vragen of onvoldoende begrip over de wederkomst van Christus. Wanneer we bij 2 Thessalonicenzen komen, zul je merken dat er in de tweede brief niet meer over ontucht wordt gesproken. Maar het is nog steeds nodig om hun denken over de wederkomst van Christus bij te stellen en hen streng terecht te wijzen vanwege hun luiheid. Dat is dus het karakter van de correspondentie met de Thessalonicenzen.

10

De wederkomst als hoofdthema

In deze brieven ligt een nadruk op de wederkomst van Christus zoals in geen enkel ander geschrift van Paulus. Het woord ‘parousia’, dat wordt vertaald met de ‘komst’ van Christus, is de Griekse term die verwees naar een bezoek van een functionaris of een belangrijk persoon. Het was een technische term voor de wederkomst. Je spelt het woord P-A-R-O-U-S-I-A. Dat woord wordt in het Nieuwe Testament achttien keer gebruikt voor de wederkomst van Christus. Het wordt vertaald met ons woord ‘komst’, de komst van onze Heere. Zeven van die achttien keer staan in 1 en 2 Thessalonicenzen. Omdat het heel korte brieven zijn, is dat uiteraard een naar verhouding groot aantal keren dat dit woord in deze brieven voorkomt. Er wordt heel sterk de nadruk op gelegd.

Je hebt in 1 en 2 Thessalonicenzen lange passages over de parousia. In hoofdstuk 4, vers 13, begint Paulus erover te spreken. Die bespreking loopt helemaal door tot in hoofdstuk 5, en dan zouden we kunnen zeggen tot vers 8, maar je zou ook kunnen zien dat ze nog verder doorloopt. Het laatste deel van hoofdstuk 4 en het eerste deel van hoofdstuk 5 vormen dus één lange bespreking van de wederkomst van Christus en de gevolgen daarvan voor ons.

In 2 Thessalonicenzen wordt de wederkomst van Christus zowel in het eerste als in het tweede hoofdstuk besproken. Het tweede hoofdstuk van 2 Thessalonicenzen is helemaal aan dat onderwerp gewijd, en ook een aanzienlijk deel van hoofdstuk 1 is eraan gewijd. Je ziet dus dat de wederkomst van Christus hier een van de voornaamste gedachten is die Paulus bezighouden. Dat komt misschien door de vervolging die de gemeente onderging.

11

De wederkomst geeft hoop bij vervolging

De wederkomst van Christus is de hoop die vervolgte christenen op de been houdt, wanneer we beseffen dat we machteloos zijn om ons tegen vervolging te verzetten als die van de overheid komt. Als christenen mogen we niet de wapens opnemen om de overheid die ons vervolgt omver te werpen. De christenen in de eerste eeuw zouden er nooit van gedroomd hebben zoiets te doen: de keizer die hen vervolgde omverwerpen, of de overheden omverwerpen die hen vervolgden.

Jezus had duidelijk gemaakt dat ze zo niet op vervolging moesten reageren. Ze moesten:

Maar Ik zeg tegen u die dit hoort: Heb uw vijanden lief; doe goed aan hen die u haten. Zegen hen die u vervloeken, en bid voor hen die u belasteren. Bied hem die u op de ene wang slaat, ook de andere. Verhinder hem die het bovenkleed van u afpakt, niet ook uw onderkleed te nemen.

LUKAS 6:27-29

Ze moesten:

de mensen zegenen die hen vervloeken, de andere wang toekeren en vriendelijk reageren op mensen die hun pijn doen.

Wanneer een christen dus door de autoriteiten wordt vervolgd en beseft dat hij geen fysieke middelen heeft om de situatie te veranderen, dat hij volledig in de handen van de Heere is, dan is er iets wat hem op zo'n moment echt op de been houdt. Het kan hem toeschijnen dat er nooit een einde aan de vervolging zal komen. Maar uiteindelijk komt er een einde aan, bij de wederkomst van Christus. Wanneer Hij komt, zal dat het einde zijn van alle vervolging van de gemeente. De gemeente werd dus vervolgd, zoals Paulus in deze brieven erkent, door de Joden binnen de gemeente. En hij legt de

nadruk op de wederkomst van Christus. Ik wil erop wijzen dat elk van de vijf hoofdstukken van 1 Thessalonicenzen eindigt met een verwijzing naar de wederkomst van Christus. In hoofdstuk 1 is dat vers 10, dat ze:

en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, namelijk Jezus, Die ons verlost van de komende toorn.

1 THESSALONICENZEN 1:10

Dat is natuurlijk de wederkomst van Christus, dat ze:

Zich van hun afgoden tot God bekeerd hadden om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten.

1 THESSALONICENZEN 1:9-10

Je ziet daar dus een verwijzing naar de wederkomst van Christus.

In hoofdstuk 2, vers 19, staat:

Want wat is onze hoop of blijdschap of erekroon? Bent ook u dat niet voor het aangezicht van onze Heere Jezus Christus bij Zijn komst?

1 THESSALONICENZEN 2:19

Parousia. Zijn komst wordt weer genoemd. Hoofdstuk 3, vers 13, eindigt met deze woorden:

opdat Hij uw harten zou versterken om onberispelijk te zijn in heiliging voor het aangezicht van onze God en Vader, bij de komst van onze Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen.

1 THESSALONICENZEN 3:13

Hoofdstuk 4 eindigt, zoals ik al aangaf, met de uitvoerige bespreking van de wederkomst van Christus, die doorloopt in hoofdstuk 5. En hoofdstuk 5 eindigt in wezen bij vers 23 met dit gebed:

En moge de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen, en mogen uw geheel oprechte geest, de ziel en het lichaam onberispelijk bewaard worden bij de komst van onze Heere Jezus Christus.

1 THESSALONICENZEN 5:23

Of parousia.

Dus elk hoofdstuk eindigt met een verwijzing naar Zijn wederkomst, en er zijn ook enkele grote gedeelten die daarover gaan. Je ziet dus dat de parousia, de wederkomst van Christus, een belangrijk thema is, iets waarop in deze brief sterk de nadruk ligt. En dat blijkt ook voor de volgende brief te gelden.

12

Paulus over de vervolgers en de satan

Ik wil er ook op wijzen dat Paulus ons in deze brief enig inzicht geeft in hoe hij zijn vervolgers en de vervolgers van de gemeente ziet. Allereerst zagen we in hoofdstuk 3, zoals we eerder hebben gelezen, dat hij Timotheüs stuurde om te kijken hoe het met hen ging. Want in hoofdstuk 3, vers 5, staat:

Daarom heb ik, omdat ook ik dit verlangen niet langer kon verdragen, hem gestuurd om ten aanzien van uw geloof te weten te komen of de verzoeker u misschien niet verzocht had en onze inspanning tevergeefs zou zijn geweest.

1 THESSALONICENZEN 3:5

De verzoeker zou degene zijn die hen vervolgde. Ze werden vervolgd, en de vervolging van de gemeente werd gezien als het werk van de duivel. En hij kon inderdaad niet naar hen terugkeren, omdat de duivel hem daarin hinderde. Verderop vinden we dat hij verwijst naar het feit dat hij terug wilde gaan, maar dat hij dat daardoor niet kon.

Nu worden in dit boek vooral de Joden aangewezen als de vervolgers, de handlangers van de duivel. En dat is niet verrassend, want bedenk allereerst dat het de Joden waren die moeilijkheden voor Paulus veroorzaakten en hem dwongen Thessalonica te verlaten. Het waren dezelfde Joden die naar Berea gingen en hem dwongen Berea te verlaten. En ook nu, toen hij naar Korinthe ging, vanwaar hij deze brief schreef, had hij alweer problemen met de Joden ondervonden. Hij begon dus een beetje boos te worden op deze Joden, hoewel hij zelf een Jood was.

Dit boek, 1 Thessalonicenzen, hoofdstuk 2, bevat eigenlijk wat je als de meest antisemitische uitspraak in de Bijbel zou kunnen beschouwen. En die wordt gedaan door iemand die zelf een Jood is. Maar hij zegt over de Joden in hoofdstuk 2, vers 15 en 16:

die zowel de Heere Jezus als hun eigen profeten hebben gedood en ons hebben vervolgd. Zij behagen God niet en zijn alle mensen vijandig gezind. Zij verhinderen ons tot de heidenen te spreken opdat die zalig zouden worden. Zo maken zij voor altijd de maat van hun zonden vol. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.

1 THESSALONICENZEN 2:15-16

Dit zegt hij over de Joden, en je kunt merken dat hij een beetje boos op hen is. Aan het einde van vers 15 zegt hij: 'Ze gaan tegen iedereen in.' Daarmee nam hij in feite een gangbare uitspraak over die de heidenen altijd over de Joden deden. Onder de heidenen ging de uitspraak rond: 'De Joden zijn tegen de hele mensheid.' En hier neemt Paulus, zelf een Jood, die uitspraak van de heidenen over en zegt hetzelfde over hen. En hij wijst erop dat dit waar is omdat de Joden niet alleen zelf het Evangelie niet

willen, maar ook niet toelaten dat het aan de heidenen wordt gepredikt. En dat was natuurlijk precies wat er in Thessalonica gebeurde. Paulus predikte tot de heidenen, en de Joden werden jaloers en joegen hem de stad uit.

We zien dus in deze brief dat de vervolging die hij had ondervonden en die zijn lezers ondervonden, de brief op allerlei manieren kleurt. Er wordt veel nadruk gelegd op de hoop op de komst van Christus als verlichting daarvan. Er wordt verwezen naar de aard van de vervolgers: Joodse mensen die God niet behagen. De toorn van God rust daadwerkelijk op hen, en ze waren werktuigen van de duivel, die er daadwerkelijk bij betrokken was om te verhinderen dat Paulus terug kon gaan en daar kon dienen.

13

De opbouw van de eerste drie hoofdstukken

Ik zou een aantal hoofdstukken willen behandelen. Dit zijn korte hoofdstukken, zoals je zult merken, met maar tien verzen in het eerste. Het grootste deel van de eerste drie hoofdstukken behandelt geen leerstellige informatie. Dat is anders dan bij de andere brieven van Paulus, die gewoonlijk met leerstellige informatie beginnen en van daaruit overgaan op praktisch onderwijs. Deze brief begint niet met leerstellige informatie. Hij begint met persoonlijke informatie, eigenlijk gewoon een hervertelling van wat er is gebeurd sinds hij daar was. Als we er een indeling van zouden willen maken, dan dankt Paulus in hoofdstuk 1, of uit hij zijn opluchting over wat hij over hen heeft vernomen. Hij zegt in vers 2:

Wij danken God altijd voor u allen, wanneer wij aan u denken in onze gebeden,

1 THESSALONICENZEN 1:2

Dan zegt hij waarom: vanwege het soort getuigenis dat ze hebben en wat hij heeft gehoord over hoe het er op dit moment bij hen voorstaat.

In hoofdstuk 2 begint hij zijn eigen handelen uit te leggen, waarschijnlijk omdat degenen die tegen Paulus waren hem bij de bekeerlingen in een behoorlijk kwaad daglicht probeerden te stellen. Ze zeiden dan dingen als: ‘Nou, daar heb je zo iemand.

Hij komt hier zomaar van ergens anders aanwaaien, maakt een paar bekeerlingen, veroorzaakt zoveel opschudding dat hij de stad uit wordt gejaagd, en laat hen achter met de moeilijkheden die hij heeft veroorzaakt.' Paulus moet hun duidelijk maken dat hij geen verkeerde motieven heeft en dat hij bij hen zou zijn als hij kon. Het zijn de duivel en de Joden in de stad die hem verhinderen daar te zijn.

Hij legt zijn handelen uit in hoofdstuk 2, ik zou zeggen in vers 1 tot en met 11, denk ik. Daarna gaat hij verder met wat er sindsdien is gebeurd, en dat beslaat het grootste deel van hoofdstuk 3. In hoofdstuk 3, vers 11 tot en met 13, schrijft hij daadwerkelijk zijn gebed op. Hij bidt dat God hem zal leiden om terug te komen, dat God de deuren voor hem zal openen om terug te komen. Hij benadrukt dus dat hij wel degelijk naar hen terug wil komen.

Pas in hoofdstuk 4 begint hij over praktische dingen te spreken, zoals de noodzaak van een rein seksueel gedrag, de noodzaak om te werken, en dan natuurlijk de informatie over de wederkomst van Christus. De eerste drie hoofdstukken bevatten dus eigenlijk niet veel leerstellige informatie, al staan er enkele heel goede dingen in die we eruit moeten halen. Paulus is iemand die, zelfs als hij spreekt over dingen die niet diepgaand zijn, terloops dingen noemt die dat wel zijn. Zo'n diepgaand persoon is hij gewoon. Zelfs wanneer hij spreekt over wat anders een oppervlakkig onderwerp zou zijn, komt de rijkdom en de diepte van zijn kennis van geestelijke dingen naar voren,

alleen al in zijn woordkeus en de manier waarop hij zich uitdrukt. We kunnen dus veel leren van de bestudering van deze hoofdstukken. Maar besef dat hij pas in hoofdstuk 4 echt toekomt aan de kern van datgene waarvoor hij schrijft.

Paulus, Silvanus en Timotheüs aan de gemeente van de Thessalonicenzen, die in God de Vader en de Heere Jezus Christus is: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heere Jezus Christus. Wij danken God altijd voor u allen, wanneer wij aan u denken in onze gebeden, en zonder ophouden denken aan het werk van uw geloof, de inspanning van uw liefde en de volharding van uw hoop op onze Heere Jezus Christus, voor het aangezicht van onze God en Vader. Wij weten immers, geliefde broeders, van uw verkiezing door God. Want ons Evangelie is niet alleen met woorden tot u gekomen, maar ook met kracht en met de Heilige Geest en met volle zekerheid. U weet immers hoe wij in uw midden geweest zijn ter wille van u. Ook bent u navolgers geworden van ons en van de Heere, toen u het Woord aannam te midden van veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest, zodat u voorbeelden geworden bent voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaje. Want van u uit heeft het Woord van de Heere luid geklonken; niet alleen in Macedonië en Achaje, maar ook in alle plaatsen heeft uw geloof in God zich verspreid, zodat het niet nodig is dat wij iets daarvan zeggen. Want zij vermelden zelf over ons hoezeer wij ingang bij u gekregen hebben en hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, namelijk Jezus, Die ons verlost van de komende toorn.

1 THESSALONICENZEN 1:1-10

14

Danken en bidden wanneer het goed gaat

We zullen eerst alleen dat hoofdstuk behandelen. Zoals ik al aangaf, is het bijna helemaal een hoofdstuk van dankzegging, na zijn algemene opening. Daarin wenst hij hun genade en vrede van de Heere toe, nadat hij heeft vermeld dat zij zelf in God de Vader en in de Heere Jezus Christus zijn. Hij wenst dat er genade over hen komt in die positie, nu zij in Christus zijn.

Maar dan komt hij toe aan wat hij in dit hoofdstuk wil zeggen. In vers 2:

We danken God altijd voor jullie allemaal en noemen jullie in onze gebeden.

‘Als we aan jullie denken, maakt dat ons dankbaar, en we bidden altijd voor jullie’, zegt hij daarmee.

Het is interessant dat we, als we voor mensen bidden, heel vaak bidden voor mensen met wie het niet goed gaat. Soms bidden we zelfs pas voor mensen als het niet goed met hen gaat. Wanneer ze beginnen af te dwalen, dan gaan we pas echt voor hen bidden. Of wanneer ze beproevingen beginnen mee te maken en er dingen misgaan en we ons echt zorgen over hen maken, dan bidden we voor hen.

Paulus gaf, naar het lijkt, in al zijn brieven aan dat hij trouw bad voor mensen met wie het al goed ging. Mensen voor wie hij God al veel te danken had, mensen die niet aan het afdwalen waren. Maar wanneer hij goed nieuws over hen hoorde, knielde hij neer en bad voor hen, in plaats van te wachten tot hij slecht nieuws hoorde en daarvoor te bidden. Zijn gebedsleven omvatte kennelijk grote aantallen mensen voor wie hij bij name bad. Hij noemde hun namen vaak in zijn gebeden, en hij wachtte niet tot er een crisis was. Hij droeg een groot aantal mensen op in zijn geregelde gebeden, zelfs wanneer hij reden had om te geloven dat het al goed met hen ging. Hij wist dat het vandaag goed kan gaan met iemand, en dat een subtiele list van de vijand hem morgen kan laten struikelen en ervoor kan zorgen dat hij het kwijtraakt. Daarom vond hij nooit dat het feit dat het op dat moment goed met mensen ging, een reden was om na te laten voor hen te bidden. Hij dankte en noemde hen in zijn gebeden.

15

Geloof dat zichtbaar wordt in daden

Waarvoor was hij God dankbaar als het om hen ging? Allereerst herinnerde hij zich hoe ze waren toen hij bij hen was, en dat noemt hij in vers 3. Vervolgens was hij in vers 4 dankbaar omdat hij wist dat zij uitverkorenen waren. Het was goed om te weten dat God daar in Thessalonica enkele van Zijn uitverkorenen had. Laat ik op elk van die twee punten ingaan.

In vers 3 herinnerde hij zich blijkbaar hoe ze waren toen hij bij hen was. Het karakter van de gelovigen was bemoedigend toen hij hen zag en toen hij hen achterliet. Hij hield nooit op te denken aan:

hun geloof dat tot daden leidt, hun inzet uit liefde en hun volharding door de hoop op onze Heer Jezus Christus, in de ogen van God, onze Vader.

De drie dingen die hij noemt, zijn geweldige eigenschappen. Om te beginnen zien we geloof, hoop en liefde. Elders zegt Paulus dat dit de drie dingen zijn die werkelijk eeuwig blijven. In 1 Korinthe 13 zegt hij:

En nu blijven geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

1 KORINTHE 13:13

Hier zien we geloof, hoop en liefde. Geen van drieën is alleen maar een filosofisch begrip. Ze hebben elk een praktische uitwerking op het leven. Hun geloof brengt werk voort. Hij zegt:

Ik denk voortdurend aan wat jullie vanuit jullie geloof doen.

Dat wil zeggen: werk dat door geloof wordt voortgebracht.

We weten uit andere passages dat Paulus dat heel belangrijk vond: dat geloof werk zou voortbrengen. Op dat punt was hij het van harte met Jakobus eens. Jakobus zei:

Want zoals het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder de werken dood.

JAKOBUS 2:26

en Paulus zei in Galaten 5:6 dat het er voor God op aankomt dat er sprake is van:

In Christus Jezus heeft namelijk niet het besneden zijn enige kracht, en ook niet het onbesneden zijn, maar het geloof, dat door de liefde werkzaam is.

GALATEN 5:6

Een geloof dat geen werken voortbrengt, is een dood geloof, en daarom is het geen geloof dat behoud brengt. Maar bij de Thessalonicenzen zag hij geloof dat werken voortbracht. Hij zag hun werken van geloof, dat wil zeggen natuurlijk werken die voortkwamen uit hun geloof in Christus, en hun inspanning uit liefde.

Inspanning en werken lijken misschien hetzelfde, maar volgens mij is ‘werken’ een algemenere aanduiding voor handelingen in het algemeen. Zoals Jakobus zegt:

Maar nu zal iemand zeggen: U hebt geloof en ik heb werken. Laat mij dan uw geloof zien uit uw werken en ik zal u uit mijn werken mijn geloof laten zien.

JAKOBUS 2:18

Volgens mij zouden we dat kunnen parafraseren als ‘door je daden’. Uit de daden in je leven zou moeten blijken of je werkelijk gelooft. Als je op een bepaalde manier leeft, als je je afgoden wegdoet, als je je zonden wegdoet en een heilig leven leidt, dan zouden die daden op zichzelf laten zien dat je werkelijk geloof hebt.

16

Liefde die dient en hoop die volhardt

Maar inspanning uit liefde is iets anders. Inspanning is een bepaald soort handelen. Het is een vorm van dienstbetoon. Hun werken van geloof zouden kunnen slaan op het feit dat ze hun afgoden hadden weggedaan, zoals vers 9 zegt dat ze deden, en dat ze nu een heilig leven leidden. Maar naast het wegdoen van zonden en dergelijke hebben ze ook het hart van een dienaar ontwikkeld. Daardoor spannen ze zich voortdurend in uit liefde voor de broeders. Ze hebben niet alleen een geloof dat hen ertoe brengt hun leven te beteren, maar ook een liefde die hen ertoe brengt hun leven af te leggen en zich in te spannen en elkaar te dienen. Dat zou natuurlijk een geweldige bemoediging voor Paulus zijn.

Opnieuw zien we dat inspanning uit liefde erop wijst dat liefde niet alleen iets is wat je in je hart voelt, net zomin als geloof dat is. Liefde en geloof brengen allebei overeenkomstige daden voort. Geloof brengt werken voort. Liefde brengt dienstbetoon voort, of inspanning voor elkaar.

En dan ten slotte de volharding van de hoop. Het woord voor geduld betekent in het Grieks eigenlijk volharding. Wat hij zegt, is dat de hoop die zij hebben op de wederkomst van Christus, de zalige hoop, hun volharding geeft. Dat wordt natuurlijk heel duidelijk door de hele Schrift heen onderwezen. We hebben beproevingen die we niet van ons af kunnen schudden; er is geen manier om aan verdrukking te ontkomen. Wij maken er niet ontzettend veel van mee, maar zodra God vervolging in ons leven brengt, doet Hij dat op zo'n manier dat je er niet zomaar aan kunt ontkomen zonder de Heere te verloochenen. Dus als je toegewijd bent aan de Heere, zit je aan die vervolging vast totdat God die wegneemt. Maar er is altijd één ding dat je kracht kan geven om te volharden, en dat is de hoop op de komst van de Heere, waar hij in dit boek zo sterk de nadruk op legt.

17

Uitverkiezing en zekerheid door de Geest

Deze drie dingen zijn aanwezig: geloof, hoop en liefde. Hij noemt ze niet in die volgorde. Hij noemt geloof, liefde en hoop. Dat zag hij in hen, en wanneer hij daaraan terugdacht, bracht dat hem ertoe te danken dat hij zulke goede vrucht had gezien. Maar er is nog iets dat hem tot dankzegging brengt. In vers 4 is dat het feit dat hij wist dat zij tot de uitverkorenen behoorden. Op het begrip 'uitverkorenen' kunnen we hier niet uitvoerig ingaan. Het is in het verleden van tijd tot tijd aan de orde gekomen. Het verwijst duidelijk naar het feit dat God sommige mensen heeft uitgekozen om het te halen. Wanneer ik zeg 'het halen', bedoel ik niet noodzakelijk dat ze in eerste instantie tot behoud komen, want ik geloof dat God wil dat iedereen tot behoud komt. Maar God heeft beslist sommigen uitgekozen om werkelijk gelijkvormig te worden aan het beeld van Zijn Zoon. En we hebben nooit uit enige passage in de Schrift met zekerheid kunnen vaststellen wat de grond voor Zijn keuze is. Ik heb verondersteld, en het is mijn theorie, mijn overtuiging, dat God kiest op grond van Zijn voorkennis van onze morele beslissingen. Anderen zouden zeggen dat dit geen grond voor Zijn keuze is. Hoe dan ook, we weten dat God, wat Zijn redenen ook zijn, er wel voor kiest dat sommigen het zullen halen en sommigen tot het einde zullen volharden. En Paulus zegt:

Wij weten immers, geliefde broeders, van uw verkiezing door God.

1 THESSALONICENZEN 1:4

Bedenk dat 2 Petrus hoofdstuk 1 ons zegt dat we ons moeten beijveren om onze roeping en uitverkiezing vast te maken. Dat wil zeggen, om er zeker van te zijn dat we werkelijk tot de uitverkorenen behoren. Daar is een zekere ijver voor nodig, en hij noemt enkele dingen die aan ons geloof moeten worden toegevoegd. Petrus zegt in 2 Petrus hoofdstuk 1:

En daarom moet u zich er met alle inzet op toeleggen om aan uw geloof deugd toe te voegen, aan de deugd kennis,

2 PETRUS 1:5

Hij zegt vervolgens:

Daarom, broeders, beijver u des te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want als u dat doet, zult u nooit meer struikelen.

2 PETRUS 1:10

Op die manier maak je je roeping en uitverkiezing vast.

Paulus was zeker van de uitverkiezing van deze mensen. Hoe wist hij dat ze tot de uitverkorenen behoorden? Hij zei dat hij het wist, en in vers 5 vertelt hij hoe hij het wist:

Ik weet van uw verkiezing door God, omdat ons Evangelie niet alleen met woorden tot u gekomen is, maar ook met kracht en met de Heilige Geest.

1 THESSALONICENZEN 1:4-5

Hij merkte dat de Heilige Geest hun hart overtuigde toen hij tot hen predikte. Dat is heel goed mogelijk, want vaak is het duidelijk dat mensen geen overtuiging door de Heilige Geest ervaren wanneer ze het Evangelie horen prediken. Maar als iemand dat wel ervaart, zie je dat. Je ziet hoe diegene reageert. Misschien doelt hij op andere

tekenen van de aanwezigheid van de Heilige Geest in hun leven. Misschien heeft hij het over de vrucht van de Geest, of zelfs over de gaven van de Geest die zichtbaar waren.

Toen ze zich bekeerden, ontvingen ze ook de weldaden van de Heilige Geest. Ze ontvingen niet alleen het woord, maar ook de Persoon van de Heilige Geest, Die in hen woonde. Dat bracht veel zekerheid met zich mee, want in Romeinen 8 staat:

De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn.

ROMEINEN 8:16

En Paulus hoefde deze mensen eigenlijk niet te verzekeren dat ze behouden waren. Zodra ze het Evangelie hadden ontvangen, hadden ze die zekerheid. De Heilige Geest getuigde daarvan. In 1 Johannes 5:10 staat:

Wie gelooft in de Zoon van God, heeft het getuigenis in zichzelf; wie God niet gelooft, heeft Hem tot leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd heeft het getuigenis dat God van Zijn Zoon getuigd heeft.

1 JOHANNES 5:10

En dus hoefde Paulus niet een hele reeks bewijsteksten bij elkaar te halen om aan te tonen dat ze nu werkelijk behouden waren. Ze wisten het, omdat er kracht in hun leven was om te veranderen. De Heilige Geest was in hen komen wonen. Die zekerheid was er door het getuigenis in hun hart. Paulus zegt:

Hieraan kan ik zien dat jullie echt bij de uitverkorenen horen.

18

Christus navolgen in lijden en blijdschap

Nu zegt hij aan het einde van vers 5:

Jullie weten hoe we ons voor jullie hebben ingezet, en jullie zijn ons en de Heer gaan volgen en hebben de boodschap ondanks veel ellende met de vreugde van de Heilige Geest aangenomen.

Wanneer hij zegt:

U bent navolgers van ons geworden,

1 THESSALONICENZEN 1:6

zegt hij in wezen: 'Jullie doen ons na. Jullie maken hetzelfde mee als wij hebben meegemaakt.' Verderop, in hoofdstuk 2, vers 14, zegt hij:

Want u, broeders, bent navolgers geworden van de gemeenten van God die in Judea zijn, in Christus Jezus, omdat ook u hetzelfde geleden hebt van uw eigen medeburgers als zij van de Joden,

1 THESSALONICENZEN 2:14

Als we horen dat iemand een volgeling van iemand is, denken we misschien dat diegene een discipel van Paulus werd, of een discipel van de gemeenten in Judea. Maar hier bedoelt hij dat jullie dezelfde ervaringen doormaken die zij hebben doorgemaakt. Zij werden door hun landgenoten vervolgd, zegt hij in hoofdstuk 2, vers 14. En dus worden jullie door jullie landgenoten vervolgd, net als zij. Zo zijn jullie navolgers geworden van de gemeenten van God in Judea. Dat wil zeggen, jullie maken mee wat zij hebben meegemaakt.

In hoofdstuk 1, vers 6 gebruikt hij hetzelfde woord en zegt hij:

Jullie zijn ons en de Heer gaan volgen.

Dat wil zeggen, Jezus Zelf werd vervolgd, en wij worden dat ook, en jullie nu ook. Dus jullie treden werkelijk in onze voetsporen. Het is zoiets wat we allemaal met elkaar gemeen hebben. Maar wat hij zegt, is dat zij het woord hebben ontvangen onder veel verdrukking en met blijdschap in de Heilige Geest. Dat wil zeggen, hoewel het hun iets heeft gekost, hoewel ze een prijs hebben moeten betalen om christen te worden, zijn ze

nog steeds blij dat ze dat gedaan hebben. De Heilige Geest brengt nog steeds de vrucht van blijdschap in hun leven voort, ook al is er verdrukking. En veel mensen lijden vanwege hun opvattingen, of ze nu christen zijn of niet. Er zijn veel mensen die vanwege hun opvattingen lijden. Maar iemand die werkelijk de Heilige Geest heeft, zal gelukkig zijn wanneer hij lijdt om de gerechtigheid. Veel mensen lijden vanwege hun opvattingen en zijn niet gelukkig. Er zijn zelfs mensen die lijden omdat ze christelijke opvattingen hebben, en die niet gelukkig zijn. Maar dan moet je je toch afvragen: is er een werk van God in hun leven geweest? Jezus zei:

Zalig — in de Engelse vertaling ‘blessed’, dat hier ‘gelukkig’ betekent —

Zalig zijn zij die vervolgd worden om de gerechtigheid, want van hen is het Koninkrijk der hemelen. Zalig bent u als men u smaadt en vervolgt, en door te liegen allerlei kwaad tegen u spreekt, omwille van Mij.

MATTHEÛS 5:10-11

Jezus gaf dus aan dat Zijn discipelen daar werkelijk een zegen uit zullen ontvangen. Vervolgd worden om de gerechtigheid zal hun een zeker geluk geven. Het betekent niet dat er geen pijn zal zijn. Maar ze zullen een diepe blijdschap in de Heilige Geest hebben wanneer ze verdrukt worden omdat ze het Evangelie hebben ontvangen. Dat is wat Paulus over deze mensen zegt. Zo lieten ze zien dat ze ware discipelen waren.

19

Van navolgers tot voorbeelden voor anderen

Dan zegt vers 7:

zodat u voorbeelden geworden bent voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaje.

1 THESSALONICENZEN 1:7

Macedonië en Achaje waren Noord- en Zuid-Griekenland, de twee delen van het Griekse schiereiland. Deze gelovigen bevonden zich in het noorden, in Macedonië. Maar hij zegt dat ze zelf voorbeelden zijn geworden van wat christenen meemaken, voor alle christenen in heel Macedonië, hun eigen streek, en ook in de gebieden daarbuiten, in Zuid-Griekenland, in Achaje. In het Grieks is het woord 'typen'. Hij werkt dat vervolgens nog wat verder uit om te laten zien hoe hij dat weet.

Maar let op deze opeenvolging. Ze volgden het voorbeeld van Paulus en zijn metgezellen, en werden zelf voorbeelden voor anderen. In vers 5 zegt hij:

Jullie weten hoe we waren, En jullie werden navolgers van ons, en nu zijn er anderen voor wie jullie een voorbeeld zijn geworden. Er is dus een soort kettingreactie. Het goede voorbeeld van één persoon kan een domino-effect teweegbrengen, zodat anderen zijn goede voorbeeld volgen, en weer anderen het goede voorbeeld volgen van de mensen die door hem tot bekering zijn gekomen, en weer anderen dat van hen. Door dit soort geestelijke kettingreactie kan de invloed van één persoon heel ver reiken.

Je hebt geen idee hoeveel mensen, misschien honderden, duizenden, ooit bereikt zouden kunnen worden door de invloed van jouw christelijke leven. Denk bijvoorbeeld aan degene die Billy Graham tot de Heere heeft geleid. Die persoon heeft misschien niet zoveel mensen beïnvloed als Billy Graham, maar denk eens aan de positieve invloed die uit zijn getuigenis is voortgekomen. Vervolgens heeft Billy Graham veel mensen tot de Heere geleid die zelf dienaren van het Evangelie zijn geworden. Ik heb mezelf aan de Heere toegewijd tijdens een evangelisatiecampagne van Billy Graham, hoewel ik denk dat ik de Heere daarvoor al kende. Ik weet dat Billy Graham in mijn jonge jaren een enorme invloed op me heeft gehad. En hoeveel honderden of duizenden mensen die Billy Graham tot bekering heeft gebracht, zijn zelf dienaren van het Evangelie geworden en dergelijke.

Natuurlijk zeg je misschien: 'Nou, ik ben geen Billy Graham, en ik zal waarschijnlijk ook geen Billy Graham tot de Heere leiden.' Je weet niet of je dat niet zult doen. Maar de gedachte hier is dat je meer mensen beïnvloedt dan je ooit zult ontmoeten, omdat je de mensen in je directe omgeving beïnvloedt. Zij hebben een directe omgeving om zich heen die verder reikt dan jouw directe omgeving, en ze beïnvloeden de mensen daarin.

Vervolgens kunnen degenen die zij beïnvloeden weer anderen beïnvloeden. Dus deze mensen volgden het voorbeeld van Paulus en zijn metgezellen en werden zelf voorbeelden voor anderen.

20

Het geloof van Thessalonica wordt bekend

In vers 8 geeft hij een voorbeeld van het soort invloed dat ze hebben gehad en hoe hij weet dat ze een enorme invloed hebben gehad. Hij zegt:

Want van u uit heeft het Woord van de Heere luid geklonken; niet alleen in Macedonië en Achaje, maar ook in alle plaatsen heeft uw geloof in God zich verspreid, zodat het niet nodig is dat wij iets daarvan zeggen.

1 THESSALONICENZEN 1:8

Het is bijna alsof ze al zendelingen hebben uitgezonden, of in elk geval alsof de berichten over hun reactie op het Evangelie nieuwswaardig zijn. Die berichten worden naar alle delen van het gebied overgebracht, niet alleen naar Macedonië en Achaje, die hij eerder noemde, maar ook naar andere plaatsen. Hij zegt:

Overal.

Welke plaatsen daar allemaal onder vallen, weet ik niet. Maar het moet betekenen dat het zelfs verder reikt dan Macedonië en Achaje, aangezien die twee gebieden afzonderlijk worden genoemd.

Wanneer hij zegt:

Wij hoeven er niets over te zeggen, dan lijkt dat in het volgende vers te worden uitgelegd:

Want ze vertellen zelf hoe we bij jullie zijn ontvangen en hoe jullie de afgoden de rug hebben toegekeerd om de levende en ware God te dienen en te wachten op Zijn Zoon uit de hemel.

Nu zegt hij dus dat wanneer ik ergens kom, ik deze mensen haast over jullie wil vertellen. Ik wil hun vertellen hoe jullie ons ontvangen hebben, hoe jullie op het Evangelie hebben gereageerd en hoe jullie je van je afgoden hebben afgekeerd. Ik hoef er niet eens iets over te zeggen, want ze hebben het al gehoord en ze vertellen het aan mij. Wanneer ik daar kom om het hun te vertellen, hebben ze het al gehoord en vertellen ze het mij weer. Hij zegt:

‘Ze vertellen zelf’, oftewel, ze vermelden:

Hoe wij bij u ontvangen zijn.

1 THESSALONICENZEN 1:9

Dit was dus een uitzonderlijke reactie op het Evangelie, en die is overal bekendgemaakt. Zelfs wanneer Paulus naar nieuwe gebieden gaat, merkt hij al dat mensen over de Thessalonicenzen spreken en over hoe de invloed van Paulus daar een opwekking op gang had gebracht. Aan het einde van vers 9 zegt hij:

21

Bekering tot God en redding van de toorn

Hoe jullie de afgoden de rug toekeren om de levende en ware God te dienen, Dit zijn natuurlijk de twee kanten van echte bekering. Ze keren zich van hun afgoden af, en ze keren zich tot God om Hem te dienen. Het komt voor dat mensen hun slechte gewoonten opgeven, of ze nu christenen zijn of niet, omdat ze zien welke schadelijke uitwerking slechte gewoonten op hun leven hebben. Ze keren zich van hun slechte gewoonten af, maar ze doen niet noodzakelijkerwijs ooit iets opbouwends voor het Koninkrijk van God.

Er zijn veel zelfzuchtige redenen om je van slechte gewoonten af te keren. Veel mensen die niet eens christen zijn, geven om die reden bepaalde slechte gewoonten op. Dat is geen bekering. Alleen maar je slechte gewoonten opgeven is geen bekering. Dat is maar een halve bekering. Bekering vereist dat je je slechte gewoonten opgeeft. Maar als dat alles is wat je doet, heb je je niet bekeerd in de Bijbelse zin, want je vervangt die gewoonten door dienst aan God. Je houdt op de afgoden te dienen, en je begint God

te dienen, en je stelt je leven beschikbaar aan God. De tijd die je ooit besteedde aan verkeerde dingen, geef je nu aan God om Zijn Koninkrijk en de dienst aan Hem te bevorderen.

Iemand die zich alleen maar van afgoden of van welke zonde dan ook afkeert, heeft zich niet noodzakelijkerwijs bekeerd alleen omdat hij dat heeft gedaan. Bekering blijkt hieruit dat hij, terwijl hij zich van die dingen afkeert, een nieuwe roeping op zich heeft genomen om Jezus Christus te dienen, en als zijn uiteindelijke doel heeft:

om te wachten op Zijn Zoon uit de hemel, Die Hij uit de dood heeft opgewekt, Jezus, Die ons heeft gered van de komende woede van God.

Wanneer hij zegt dat Jezus ons verlost heeft van de komende toorn, bedoelt hij natuurlijk de toorn van God. Zij ondervonden de toorn van mensen. Hij wilde hun enige troost bieden door erop te wijzen dat er een toorn komt. Deze vervolgers zullen een ergere toorn onder ogen moeten zien dan de toorn die zij over jullie brengen. Hun toorn wordt op jullie afgereageerd, en jullie lijden daardoor. Maar denk eens aan de toorn van God die zij onder ogen zullen moeten zien. Van die toorn zijn jullie verlost. Jullie zullen dat oordeel, die straf die zij tegemoetgaan, niet hoeven te ondergaan.

Het is bedoeld als enige troost voor degenen die de toorn van mensen verdragen, wanneer ze bedenken dat er een andere, grotere toorn van God is die zij niet zullen hoeven te verdragen, maar hun vervolgers wel. Paulus brengt dit trouwens opnieuw ter sprake in hoofdstuk 5. In hoofdstuk 5, vers 9, zegt hij:

Want God heeft ons niet bestemd tot toorn, maar tot het verkrijgen van de zaligheid, door onze Heere Jezus Christus, Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, samen met Hem zouden leven.

1 THESSALONICENZEN 5:9-10

We zijn dus verlost van een ergere straf. We zouden deze lichte verdrukkingen moeten kunnen verdragen, die voortkomen uit de toorn van mensen die het Evangelie haten.

22

Paulus verdedigt zijn bediening

Nu hij verdergaat in hoofdstuk 2, begint hij hen eraan te herinneren hoe zijn bediening was geweest. Dat doet hij voor het geval iemand hem ervan beschuldigt dat hij verkeerde motieven had, dat hij gekomen was en veel problemen had veroorzaakt en vervolgens was vertrokken toen de grond hem te heet onder de voeten werd om te blijven. Hij begint hen eraan te herinneren hoe het was geweest. Dat doet hij in dit hoofdstuk.

Dit is hoe ik dit hoofdstuk zou indelen. Eerst spreekt hij in vers 1 tot en met 6 over de duidelijk zichtbare zuiverheid van zijn motieven. Hij spreekt over hun motieven en de zuiverheid van hun motieven. In vers 7 tot en met 11 spreekt hij over de zachtmoedigheid van zijn optreden en zijn werkwijze. Hij trad niet onderdrukkend op. Hij was niet autoritair. Hij was zachtmoedig, zoals hij in vers 7 zegt:

maar wij zijn in uw midden vriendelijk geweest, zoals een voedster haar kinderen koestert.

1 THESSALONICENZEN 2:7

Of, in vers 11:

Zo weet u hoe wij elk van u afzonderlijk opwekten en aanmoedigden, net als een vader zijn kinderen.

1 THESSALONICENZEN 2:11

Hier is het zoals een volwassene voor kinderen zorgt. Hij ging fijngevoelig, teder en zachtmoedig met hen om.

Eerst bespreekt hij zijn motieven, daarna bespreekt hij zijn optreden. Vervolgens noemt hij in vers 12 en 13, zou ik zeggen, de heerlijkheid en de kracht van zijn boodschap die hij hun had gebracht. Door hen te herinneren aan zowel zijn motieven als zijn optreden en zijn boodschap, heeft hij zich in wezen tegen allerlei beschuldigingen verdedigd. Zijn boodschap was van de meest verheven aard. Het was

geen oproep om hem persoonlijk te volgen. Het was geen oproep tot een verdorven levenswijze, maar het is een oproep tot Gods Koninkrijk en heerlijkheid. Het is een geweldige boodschap. Het is een heerlijke boodschap. Hij bracht die boodschap met zachtmoedigheid en nederigheid. En zijn motieven waren duidelijk niet op geld gericht en ook niet op het behagen van mensen, zoals hij in de eerste zes verzen uitlegt.

Daarna spreekt hij in vers 14 tot en met 16 over het karakter van zijn tegenstanders, degenen die hem de stad uit hadden gejaagd. Als er mensen zijn die kritiek hebben op Paulus, bedenk dan van wie die kritiek komt. Kijk naar ons karakter, zegt hij eerst, en dan zegt hij: kijk naar hun karakter. Kijk naar hen. Ze verzetten zich tegen God, ze verzetten zich tegen alle mensen, ze laten de heidenen het Evangelie niet horen.

Dan begint hij in vers 17 over het onderwerp dat in hoofdstuk 3 wordt voortgezet: zijn huidige omstandigheden en de aanleidingen om de brief te schrijven. In hoofdstuk 2 spreekt hij in wezen over zijn motieven, zijn optreden en werkwijze, zijn boodschap, en vervolgens spreekt hij ter vergelijking over het karakter van zijn tegenstanders. Dit is duidelijk bedoeld om allerlei beschuldigingen te bestrijden die tijdens zijn afwezigheid tegen hem ingebracht kunnen zijn, zoals de vervolgers er ongetwijfeld veel hadden ingebracht.

23

Zuivere motieven bij de verkondiging

Want u weet zelf, broeders, van onze komst bij u dat die niet tevergeefs is geweest. Maar, hoewel wij tevoren geleden hadden en in Filippi smadelijk behandeld waren, zoals u weet, hebben wij toch in onze God vrijmoedigheid gekregen om het Evangelie van God tot u te spreken, te midden van veel strijd.

1 THESSALONICENZEN 2:1-2

Handelingen 16 vertelt hoe ze in Filippi geslagen en in de gevangenis gezet waren. Dat was toen de gevangenvaarder van Filippi tot behoud kwam.

Want onze vermaning kwam niet voort uit dwaling, of uit onzuivere motieven, en ging ook niet met bedrog gepaard, maar, zoals wij door God beproefd zijn om ons het Evangelie toe te vertrouwen, zo spreken wij, niet om mensen te behagen, maar God, Die onze harten beproeft. Want wij hebben nooit vleierende woorden gebruikt, zoals u weet, en ook geen voorwendsel voor hebzucht. God is getuige! Wij zochten ook geen eer van mensen, niet van u, ook niet van anderen, hoewel wij, als apostelen van Christus, u tot last hadden kunnen zijn,

1 THESSALONICENZEN 2:3-6

Hier noemt hij verschillende dingen waaruit blijkt dat zijn motieven zuiver waren. In de begintijd van de christelijke gemeente waren er veel rondtrekkende filosofen en godsdienstige leraars die rondreisden en probeerden op kosten van anderen te leven. Ze probeerden hun filosofische waar aan de man te brengen, in de hoop mensen te vinden die hen zouden onderhouden, zodat ze dat voltijds konden doen. Misschien bestond zelfs onder sommige Thessalonicenzen enige neiging om dat te doen. Daarom moest hij hun zeggen dat ze met hun handen moesten werken en niet op kosten van anderen moesten leven.

Maar Paulus gaf zelf het goede voorbeeld. Hij gebruikte geen dekmantel voor hebzucht. Hij zegt:

God is onze getuige.

Met andere woorden, als jullie het je niet herinneren, weet God in elk geval dat dit waar is. In vers 5 nam hij geen geld aan; hij zocht geen eer. Welk motief zou een man ertoe brengen ergens te komen en te doen wat Paulus deed? Hij verdiende er geen geld mee. Hij zocht er geen eer mee. Hij bedroog niemand. Hij kwam zonder bedrog. Hij

behaagde geen mensen, wat natuurlijk een van de dingen is die een valse leraar zou willen doen. Die zou een groot gehoor willen winnen door dingen te zeggen die de mensen graag horen.

Hij zegt:

We probeerden het mensen niet naar de zin te maken. Bij alles wat we in onze bediening deden, hielden we rekening met God. We leefden met ontzag voor God, omdat we weten dat God onderzoekt wat er in ons hart leeft, Vers 4. Dus moesten we God behagen door de manier waarop we ons gedroegen, in plaats van mensen te behagen. Hij wijst er in vers 5 op dat God Getuige is of we vleierij gebruikten om mensen voor ons te winnen, hun geld zochten of eer van mensen zochten. Hij zegt dat we dat niet deden.

24

Zelf werken en vrijmoedig blijven prediken

In vers 6 maakt hij duidelijk:

we hadden jullie tot last kunnen zijn, omdat we apostelen zijn.

Met andere woorden, we zouden het recht hebben om onderhouden te worden voor wat we deden, maar we maakten daar geen gebruik van. We weten dat hij dat niet deed, want in 2 Thessalonicenzen hoofdstuk 3, vers 6, zegt hij:

En wij bevelen u, broeders, in de Naam van onze Heere Jezus Christus, dat u afstand neemt van iedere broeder die ongeregeld wandelt en niet naar de overlevering die hij van ons ontvangen heeft. Want u weet zelf hoe men ons behoort na te volgen. Wij hebben ons immers niet ongeregeld gedragen in uw midden

2 THESSALONICENZEN 3:6-7

Opnieuw: volg ons na.

en wij hebben bij niemand brood gegeten voor niets, maar met inspanning en moeite werkten wij nacht en dag om niemand van u tot last te zijn. Niet dat wij de bevoegdheid niet hebben, maar wij handelden zo opdat wij onszelf voor u tot een voorbeeld zouden stellen om ons na te volgen.

2 THESSALONICENZEN 3:8-9

Dus hij zegt dat hij en zijn metgezellen, toen hij daar in Thessalonica was, geen geld van de gemeente aannamen. Niet dat ze geen recht hadden om onderhouden te worden. Ze hadden wel degelijk recht op onderhoud. Een dienaar heeft inderdaad het recht om door het Evangelie, door de gemeente, onderhouden te worden. Maar hij wilde hun het goede voorbeeld geven. Achteraf bleek het goed dat hij dat had gedaan. Daardoor kon niemand hem ervan beschuldigen dat hij voor het geld was gekomen, want hij had geen geld van hen aangenomen. Hij zwoegde dag en nacht en werkte om hun niets voor het Evangelie in rekening te hoeven brengen. Dat is wat hij zei.

Dus hij wijst erop dat ze hem, toen hij bij hen was, niet van hebzucht konden beschuldigen, omdat hij zelf de kost verdiende. Hij nam geen geld aan. Hij liet zich geen eer bewijzen. Hij zei geen dingen om mensen te behagen. En bovendien zegt hij helemaal aan het begin van deze passage, in vers 2, dat we ons niet lieten intimideren toen we kwamen, ook al kwamen we net uit een situatie waarin we in Filippi zwaar vervolgd waren.

Het kan je zomaar gebeuren dat je ergens een keer op straat gaat prediken, totdat er iemand op je afkomt en je met een mes steekt. De volgende keer zou je wat gedweeër zijn. De volgende keer zou je wel twee keer nadenken voordat je je mond opende. Of er komt misschien iemand op je af die je in elkaar slaat. Als je eenmaal een slechte ervaring hebt gehad, kan dat je bang maken om in de toekomst nog vrijmoedig te zijn.

Maar hij zegt dat we, ook al waren we in Filippi zo behandeld, toch kwamen en bij jullie het Evangelie predikten. En we waren vrijmoedig in onze God. Niet vrijmoedig in hun natuurlijke kracht, maar in God:

Om het Evangelie van God tot u te spreken.

1 THESSALONICENZEN 2:2

Met andere woorden, we wisten dat we een risico namen. We, we zouden hier niets aan overhouden. Het was omwille van jullie. We namen het risico opnieuw smadelijk behandeld te worden, en dat gebeurde ook werkelijk. We waren in Filippi smadelijk behandeld en we wisten dat dat opnieuw zou gebeuren, of in elk geval opnieuw zou kunnen gebeuren. Toch deinsden we niet terug. We predikten het Evangelie nog steeds vrijmoedig omwille van jullie. We hielden er niets aan over.

25

Zorgen als ouders en het eigen leven delen

Natuurlijk maken deze verzen heel duidelijk dat zijn motieven wel zuiver moesten zijn. Niemand kon zeggen dat hij het vanuit dit of dat verkeerde motief deed, want de hele manier waarop hij zich gedroeg, zou dat tegenspreken. Vervolgens gaat hij in de verzen 7 tot en met 11 van de bespreking van zijn motieven over op de manier waarop hij diende en de methoden die hij daarbij gebruikte. Hij zegt:

maar wij zijn in uw midden vriendelijk geweest, zoals een voedster haar kinderen koestert. Wij waren zo vol verlangen naar u dat wij graag met u niet alleen het Evangelie van God wilden delen, maar ook onszelf, omdat u ons lief geworden was. U herinnert zich immers onze inspanning en moeite, broeders. Want terwijl wij nacht en dag werkten om niemand van u tot last te zijn, hebben wij u het Evangelie van God gepredikt.

1 THESSALONICENZEN 2:7-9

Hetzelfde wat we net in 2 Thessalonicenzen 3 lazen.

U bent getuige, en God, hoe heilig en rechtvaardig en onberispelijk wij geweest zijn bij u die gelooft. Zo weet u hoe wij elk van u afzonderlijk opwekten en aanmoedigden, net als een vader zijn kinderen.

1 THESSALONICENZEN 2:10-11

In vers 7 vergelijkt hij zijn manier van doen met die van een zogende moeder die haar kinderen koestert, of anders gewoon een verzorgster aan wie de zorg voor andermans kinderen was toevertrouwd. Maar er staat wel:

haar kinderen Dat betekent dat het, als het niet de moeder was, een verzorgster zou zijn. De kinderen waren van haar in de zin dat ze aan haar zorg waren toevertrouwd. Ze had de zorg voor hen gekregen. Hoe dan ook, het beeld is dat van een vriendelijke verzorgster of een moeder die voor kleine kinderen zorgt. Dat is natuurlijk een beeld van een voorzichtige behandeling en oprechte zorg.

Ook in vers 11 vergelijkt hij zichzelf met een vader die zijn kinderen troostte, aanspoorde en dingen op het hart drukte. Hier behandelt een vader zijn kinderen wat steviger dan een zogende moeder dat doet. De zogende moeder vertroetelt hen, liefkoost hen en houdt hen veilig, maar de vader geeft de aansporingen en brengt de zoon weer op het rechte pad. Maar hij zegt: 'Wij vervulden beide rollen. Wij boden de bescherming, de liefde en de verzorging die een moeder haar kinderen geeft, maar wij vervulden ook de vaderrol. Wanneer jullie correctie nodig hadden, schaamden wij ons er niet voor die te geven. Wij waren niet zwak. Wij waren niet sentimenteel. Wij vertelden jullie wat jullie moesten horen, net zoals een vader zijn kinderen corrigeert.'

Daartussen beschrijft hij heel wat over hun bediening daar. Hij zei in vers 8:

ze wilden niet alleen het goede nieuws met hen delen, maar ook hun eigen leven, omdat ze zoveel om hen gaven.

De Engelse vertaling die de spreker gebruikt, heeft hier ‘our own souls’, letterlijk ‘onze eigen zielen’, waar het Nederlandse citaat ‘onszelf’ heeft. Wat betekent het om onze eigen zielen te geven? Je zou kunnen zeggen dat er situaties zijn waarin een dienaar daadwerkelijk iets van zijn eigen hart, iets van zijn eigen karakter aan iemand meegeeft. Maar ik denk niet dat hij daarop doelt.

Wanneer hij zegt ‘onze eigen zielen’, denk ik dat hij hun eigen leven bedoelt: ze waren bereid ook hun leven af te leggen, hun leven voor de mensen te geven, en hun niet alleen de boodschap te geven. Ze kwamen iets brengen, en als ze daarbij hun leven verloren, dan was dat iets waartoe ze duidelijk bereid waren. Daar zijn misschien andere interpretaties van mogelijk, maar als ik zelf kijk naar hoe het woord ‘zielen’ in het Nieuwe Testament wordt gebruikt, denk ik dat hij dat waarschijnlijk bedoelde.

Hij zegt:

maar wij zijn in uw midden vriendelijk geweest, zoals een voedster haar kinderen koestert. Wij waren zo vol verlangen naar u dat wij graag met u niet alleen het Evangelie van God wilden delen, maar ook onszelf, omdat u ons lief geworden was. U herinnert zich immers onze inspanning en moeite, broeders. Want terwijl wij nacht en dag werkten om niemand van u tot last te zijn, hebben wij u het Evangelie van God gepredikt.

1 THESSALONICENZEN 2:7-9

26

Geld en de geloofwaardigheid van dienaren

Hij herinnert hen eraan hoe hij hun niet tot last was en gratis predikte. Nogmaals, dit is belangrijk voor hem, omdat het bewijst dat niemand kon zeggen dat het hem om het geld ging. Ik zou echt willen dat meer dienaren tegenwoordig deze verzen konden schrijven. Het zou in zekere zin mooi zijn als iedere dienaar vers 9 en 10 kon schrijven

en tegen degenen die zijn leven onderzochten kon zeggen: ‘Jullie weten hoe heilig ons leven is. Jullie weten hoe rechtvaardig wij ons hebben gedragen, en hoe wij jullie geld niet hebben aangenomen.’

Helaas zouden veel dienaren zulke woorden tegenwoordig niet kunnen schrijven, want zelfs als hun motieven goed zijn... Ik zeg niet dat iedere dienaar die betaald krijgt slechte motieven heeft. Het is geoorloofd dat een dienaar betaald wordt. Maar wat is het goed als een dienaar kan zeggen: ‘Ik heb geen cent van jullie aangenomen, dus jullie weten dat mijn motieven in dat opzicht zuiver zijn.’

Wanneer iemand wel rijk wordt in een goedbetaalde functie als voorganger of in iets anders, gaat het hem misschien niet om het geld, maar het is moeilijk om dat aan anderen te bewijzen. Al die informatie over de salarissen van Jim Bakker en Jimmy Swaggart en al die mensen die nu naar buiten komt, wordt door de opiniebladen breed uitgemeten. Natuurlijk hebben deze mannen veel geld met hun bedieningen verdiend. Sommige bedragen die zijn verdiend, zijn buitensporig. Maar stel nu dat Billy Graham of Jimmy Swaggart inderdaad een salaris verdient dat hoger is dan wat de gemiddelde persoon verdient. De echte vraag is: wat doet hij met zijn geld? Hangt zijn hart aan het geld? Krijgt hij een hoog salaris en geeft hij het allemaal weg aan de armen? Wat doet hij ermee? Daar gaat het om. Hoeveel salaris hij ontvangt, zegt bij lange na niet zoveel als wat hij met zijn geld doet.

Je kunt dus niet zomaar zeggen dat het deze man om het geld gaat, alleen omdat hij veel geld krijgt. Misschien is dat niet zo. Maar het probleem is dat hij, doordat hij veel geld krijgt, blootstaat aan kritiek van mensen die vinden dat ze kunnen zeggen: ‘Kijk nou toch. Deze man doet het om het geld. Het is zo duidelijk.’

Paulus waakte er heel zorgvuldig voor dat zulke beschuldigingen ooit aan hem zouden blijven kleven. Mensen hebben hem er misschien verwijten over gemaakt of hem ervan beschuldigd, maar ze hadden er geen grond voor. Hij kon hen er voortdurend aan herinneren: ‘Ik heb geen geld van jullie aangenomen. Ik heb gewerkt. Mijn leven en mijn gedrag waren een toonbeeld van heiligheid en rechtvaardigheid. In alles wat ik deed, was ik eerlijk tegenover iedereen. Ik heb niemand bedrogen. Ik was rechtvaardig in al mijn handelen. Ik leidde een heilig leven. Jullie kunnen mij geen morele schandalen aanwrijven.’

Wat geweldig als een dienaar dat kan zeggen. Dat zou niet ongewoon moeten zijn. Dat zou in zekere zin iets moeten zijn wat iedere dienaar kan zeggen, in elk geval over rechtvaardig en heilig zijn. Maar dat komt niet zo vaak voor als we zouden wensen.

27

Geroepen tot Gods Koninkrijk en heerlijkheid

In vers 12 en 13 spreekt hij over de heerlijkheid van de boodschap die hij hun bracht. Hij zegt:

Dit is waartoe hij hen aanspoorde en wat hij hun op het hart drukte:

Daarom danken ook wij God zonder ophouden dat u, toen u van ons het gepredikte Woord van God hebt ontvangen, het ook aangenomen hebt, niet als een mensenwoord, maar (zoals het werkelijk is) als Gods Woord, dat ook werkzaam is in u die gelooft.

1 THESSALONICENZEN 2:13

Hij zegt: onze boodschap was in wezen dat jullie hetzelfde doen als wij, namelijk een leven leiden dat de God Die jullie geroepen heeft, waardig is. Als je je afvraagt hoe zo'n levenswandel eruitziet, denk er dan gewoon aan waartoe God je geroepen heeft. Hij heeft je geroepen tot Zijn Koninkrijk en tot heerlijkheid.

Zijn Koninkrijk betekent natuurlijk dat je onder Zijn heerschappij staat. En juist dit woord bracht Paulus in moeilijkheden toen hij in Thessalonica predikte, want hij werd ervan beschuldigd te prediken:

Er is een andere koning, namelijk ene Jezus.

HANDELINGEN 17:7

Dat predikte hij inderdaad. Hij predikte dat er een Koninkrijk was en dat deze mensen tot dat Koninkrijk geroepen waren, het Koninkrijk van Jezus Christus, met Jezus als Koning. Het was een heerlijke roeping, omdat ze geroepen waren om te delen in Zijn heerlijkheid, in de heerschappij van Christus, in de heerlijkheid van Christus, en om naar het beeld van Christus veranderd te worden. Dit is de roeping die jullie volgens hem gehoord hebben. Leef nu op een manier die die roeping waardig is. Leef op een manier die de God waardig is Die jullie daartoe geroepen heeft.

Dan zegt hij verder:

28

Gods Woord ontvangen en laten werken

Daarom danken we God voortdurend, Want jullie hebben het Woord van God inderdaad op die manier ontvangen. Hij vermeldt dat jullie onze woorden, toen jullie die ontvingen, als het Woord van God aannamen en niet slechts als het woord van een mens. Dat is goed, want het Evangelie is natuurlijk een boodschap van God. Maar het zou voor hen heel gemakkelijk zijn geweest om, net als hun vervolgers, de boodschap van Paulus op te vatten als de zoveelste menselijke boodschap, een boodschap van menselijke oorsprong.

Maar deze mensen zagen dat deze boodschap niet zomaar de zoveelste boodschap van menselijke oorsprong was, zoals ze er waarschijnlijk al tientallen van andere mensen hadden gehoord. Dat kwam doordat de Heilige Geest in hun hart werkte, zodat hun ogen geopend werden. Dit was iets van God, en ze konden onderscheiden dat dit woord van Paulus niet slechts van een mens kwam. Het kwam van God. Ze herkenden het als wat het was. Omdat ze het inderdaad als het Woord van God ontvingen, zegt hij:

dat woord van God doet ook zijn werk in jullie die geloven.

Dat wil zeggen: het Woord van God bestaat niet slechts uit woordklanken. Zoals er in Hebreeën 4:12 staat:

Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart.

HEBREEËN 4:12

Dat levende, krachtige Woord werkt in je. Wanneer je het Woord van God door geloof ontvangt, word je een van degenen die geloven, en het Woord werkt met kracht in degenen die geloven. Het brengt resultaten voort in je leven.

Dat is anders dan bij andere boodschappen of woorden die je misschien ontvangt en die van menselijke oorsprong zijn. Menselijke woorden kunnen alleen menselijke resultaten voortbrengen, maar Gods woorden kunnen Gods resultaten voortbrengen. Wanneer het Woord van God eenmaal ontvangen en geloofd wordt als wat het is, kan het krachtig in je leven werken om je te veranderen, om goddelijke resultaten voort te brengen.

29

Vervolging door ongelovige volksgenoten

We zouden hier dieper op kunnen ingaan. Sommige van de verzen die nu komen, eigenlijk bijna allemaal tot en met hoofdstuk 3, hebben we al gelezen en besproken, maar ik ga ze nu niet overslaan. Laten we ze snel bekijken.

Want u, broeders, bent navolgers geworden van de gemeenten van God die in Judea zijn, in Christus Jezus, omdat ook u hetzelfde geleden hebt van uw eigen medeburgers als zij van de Joden,

1 THESSALONICENZEN 2:14

Hij zegt dat wat jullie meemaken precies is wat de eerdere christenen meemaakten. De eerste christenen waren Joden, de eerste gemeenten waren in Judea, en zij werden door hun landgenoten vervolgd. Hij zegt: jullie volgen gewoon dezelfde weg die christenen altijd al hebben moeten gaan. De eerste christenen in Judea ondergingen het van hun landgenoten. Jullie ondergaan hetzelfde van jullie landgenoten.

Wanneer hij de Joden noemt, gaat hij verder over hen spreken. En opnieuw klinkt er enige bitterheid over de Joden in zijn stem, hoewel hij zelf een Jood is. Hij doet niet zozeer een uitspraak over een ras, maar over een bepaalde groep ongelovige Joden die God altijd weer weerstaan. Zijn uitspraken zouden niet alleen opgaan in de context van zijn eigen tijd. Ook de oudtestamentische geschiedenis van de Joden zou dit bevestigen. Lees over de dagen van Mozes, of de dagen van de richters, of de dagen van de koningen. Dan zul je zien dat wat Paulus over de Joden van zijn eigen tijd zegt, vrij kenmerkend is voor de Joden in de geschiedenis die zij in het Oude Testament over zichzelf hebben geschreven.

Er staat dat ze de Heere Jezus hebben gedood. Paulus legt de verantwoordelijkheid daarvoor bij hen, want ook al hebben de Romeinen Christus gekruisigd, de Joden hebben Hem aan Pilatus overgeleverd. Pilatus was bereid Jezus vrij te laten, maar de Joden drongen aan op Zijn kruisiging. Zij hadden daar zelf belang bij. Pilatus niet. De Romeinen niet. De Romeinen voerden alleen maar een terechtstelling uit, een rituele terechtstelling van een veroordeelde man. Maar de Joden waren degenen die de valse beschuldigingen inbrachten. Zij waren degenen die Pilatus onder druk zetten en hem bijna chanteerden door te zeggen:

Van toen af probeerde Pilatus Hem los te laten, maar de Joden schreeuwden: Als u Deze loslaat, bent u niet de vriend van de keizer; iedereen die zichzelf koning maakt, verzet zich tegen de keizer.

JOHANNES 19:12

Ze chanteerden Pilatus min of meer. Dus Paulus legt de schuld voor de dood van Jezus bij het Joodse volk.

die zowel de Heere Jezus als hun eigen profeten hebben gedood en ons hebben vervolgd. Zij behagen God niet en zijn alle mensen vijandig gezind. Zij verhinderen ons tot de heidenen te spreken opdat die zalig zouden worden. Zo maken zij voor altijd de maat van hun zonden vol. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.

1 THESSALONICENZEN 2:15-16

Zoals Jezus duidelijk maakte, zou het doden van Hem niet anders zijn dan wat ze altijd al hadden gedaan. Ze hadden altijd hun profeten gedood, en door Hem te doden zouden ze de maat van hun ongerechtigheden volmaken.

En ze vervolgden ons.

Ze begonnen in hun geschiedenis met het vervolgen van hun profeten. Dan komt de Messias en doden ze Hem. Nu worden de boodschappers van de Messias door dezelfde groep vervolgd. Niet door dezelfde personen, want het gaat telkens om verschillende generaties, maar dit is nu eenmaal hun geschiedenis. Zo doen Joden dat, dat wil zeggen: degenen die ongelovig zijn. Er is altijd een overblijfsel van Israël geweest, zoals Paulus zelf, dat uit gelovige Joden bestond. Dit beschrijft hen niet, maar het beschrijft die Joden die zich tegen de waarheid verzetten. Dat waren ze kennelijk allemaal, behalve het gelovige overblijfsel.

Hij zegt:

Ze vervolgden ons en doen niet wat God wil.

Dat is het ironische. De reden waarom ze Paulus vervolgen, de reden waarom ze doen wat ze doen, is dat ze beweren dit uit trouw aan God te doen. Maar hij zegt dat ze God niet behagen en dat ze tegen alle mensen ingaan. Dus wie behagen ze dan? Alleen zichzelf. Ze gaan tegen alle mensen en tegen God in. Dan blijft er niemand over die ze kunnen behagen, behalve zichzelf.

Hij zegt:

ze verbieden ons om met de heidenen te praten, zodat die gered kunnen worden.

Waarom zou het de Joden iets kunnen schelen of de heidenen behouden worden of niet? Het is gewoon vijandigheid tegen God, zegt hij, tegen Christus. Als de Joden het niet willen, zouden ze het op zijn minst de heidenen moeten laten aannemen. Ze zijn als de hond in de kribbe die de koeien niet van het hooi laat eten. Hoewel de hond het zelf niet wil, gunt hij het de koeien ook niet. Dus:

ze verbieden ons om met de heidenen te praten, zodat die gered kunnen worden, en zo stapelen ze hun zonden steeds verder op.

Jezus zei dat de Joden door Hem te kruisigen in zekere zin de ongerechtigheid van hun vaders zouden volmaken. Maar Paulus zegt dat ze die nog steeds verder en verder aanvullen door de gemeente te blijven vervolgen. Er staat:

die zowel de Heere Jezus als hun eigen profeten hebben gedood en ons hebben vervolgd. Zij behagen God niet en zijn alle mensen vijandig gezind. Zij verhinderen ons tot de heidenen te spreken opdat die zalig zouden worden. Zo maken zij voor altijd de maat van hun zonden vol. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.

1 THESSALONICENZEN 2:15-16

30

Gods toorn en de verwerping van Christus

Deze uitspraak suggereert dat de Joden die het Evangelie niet geloven, gebukt gaan onder de last van Gods toorn.

Als we dit vergelijken met Romeinen hoofdstuk 1, waar staat:

Want de toorn van God wordt geopenbaard vanuit de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, die de waarheid in ongerechtigheid onderdrukken,

ROMEINEN 1:18

Meestal wordt aangenomen dat Paulus in Romeinen 1 over de heidenen spreekt, en er zijn in die passage enkele aanwijzingen dat dat zo zou kunnen zijn. Maar volgens mij zijn er goede aanwijzingen dat wat hij in Romeinen 1 zegt ook van toepassing is op de Joden die Christus verwerpen. Ze onderdrukken de waarheid. Zij zijn degenen die niet toelaten dat die aan de heidenen wordt gepredikt. In hun ongerechtigheid onderdrukken ze de waarheid, en Paulus zegt dat de toorn van God daarom vanuit de hemel tegen hen wordt geopenbaard.

Hoe wordt volgens Romeinen 1 de toorn van God geopenbaard? God heeft hen prijsgegeven. God heeft hen overgegeven. God heeft hen overgegeven. Drie keer zegt hij het. Hij gaf hen prijs aan hun eigen hartstochten. Hij gaf hen over aan een verwerpelijk denken.

Dat is de zichtbare toorn van God over die mensen. En wanneer Paulus zegt dat de toorn van God tot het uiterste over de Joden is gekomen, lijkt hij te zeggen dat God hen in wezen heeft overgegeven om hun eigen gang te gaan. Vroeger ging Hij met hen om als Zijn uitverkoren volk, maar nu niet meer. Hij laat hen hun eigen weg gaan en Hij grijpt op dit moment niet in. Dat zal Hij natuurlijk wel doen. Misschien denkt hij zelfs aan de verwoesting van Jeruzalem, die twintig jaar later zou plaatsvinden. Deze brief is trouwens in het jaar 50 na Christus geschreven. Dus misschien denkt hij zelfs dat de toorn uiteindelijk zichtbaar zal worden in de verwoesting van hun stelsel in het jaar 70 na Christus.

Maar hij spreekt hier beslist niet erg lovend over zijn eigen volksgenoten. Deze passage biedt weinig steun aan degenen die zeggen dat de Joden, zelfs in hun ongeloof, nog steeds Gods uitverkoren volk zijn. Natuurlijk heb ik in andere lessen al eerder besproken waarom ik het met dat standpunt oneens ben. Maar voor mij is deze passage een van de sterkste argumenten tegen dat standpunt. Tegen de bewering van

sommigen dat de Joden nog steeds Gods uitverkoren volk zijn, ook als ze in ongeloof verkeren, alleen vanwege de beloften die aan hun vaders zijn gedaan. Dat lijkt niet te stroken met wat Paulus zegt. Paulus zegt:

Gods woede is in alle hevigheid over hen gekomen.

Het klinkt niet alsof ze Gods uitverkoren volk zijn als ze het Evangelie verwerpen en vervolgen en Jezus Christus vervolgen.

Op een andere plaats zei Paulus in 1 Korinthe — en hij had het niet specifiek over de Joden, maar diezelfde uitspraak zou zeker ook op hen van toepassing zijn — in 1 Korinthe 16:22 zegt Paulus:

Als iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, laat die vervloekt zijn. Maranatha!

1 KORINTHE 16:22

Ofwel vervloekt of verdoemd. Anathema. Dus als iemand Jezus niet liefheeft, zegt hij, laat die dan anathema zijn. Daarmee zou hij niet doelen op mensen die het Evangelie niet hebben gehoord en daarom Jezus niet liefhebben. Hij bedoelt natuurlijk degenen die van Jezus weten en er niet voor hebben gekozen Hem te dienen of lief te hebben. Hij zegt dat zij onder de vloek liggen. Dat zou in zijn eigen denken zeker van toepassing zijn op deze Joden, die Jezus beslist niet liefhadden. Ze hebben Jezus gedood en ze vervolgen Zijn dienaren. Ze zijn anathema. Ze zijn niet gezegend. Ze zijn geen uitverkoren volk.

31

Paulus verlangt terug naar de gemeente

De rest van dit hoofdstuk en heel hoofdstuk 3, dat kort is, vertellen in wezen opnieuw iets over zijn huidige omstandigheden en de redenen waarom hij Timotheüs stuurde en de reden waarom de brief werd geschreven. Ik ga het zonder al te veel commentaar voorlezen. Vers 17 zegt:

Maar nu wij, broeders, voor een korte tijd van u gescheiden waren — wat betreft het gezicht, niet wat betreft het hart — hebben wij ons des te meer beijverd om uw gezicht te zien, met grote begeerte. Daarom hebben wij naar u toe willen komen (althans ik, Paulus), een- en andermaal, maar de satan heeft het ons verhinderd.

1 THESSALONICENZEN 2:17-18

Waarschijnlijk bedoelt hij dat dit kwam doordat zijn vriend Jason een borgstelling had moeten afgeven. Hij zat klem. Als hij terugkwam in de stad, zou Jason in de problemen komen, omdat Jason voor hem borg had gestaan. Dus hij zag hierin de hand van de duivel. Dit was een plan van de duivel om de Joden dit zo te laten regelen dat hij niet naar de stad kon terugkomen. Hij wilde vaak terugkomen. Hij zegt: 'Ik heb jullie niet in de steek gelaten. In mijn hart ben ik bij jullie. Het is alleen zo dat ik voorlopig, voor een korte tijd, lichamelijk afwezig ben, omdat de duivel de dingen zo heeft geregeld dat ik niet kan terugkomen. Ik ben tegengehouden, hoewel ik vaak wil komen.'

Want wat is onze hoop of blijdschap of erekroon? Bent ook u dat niet voor het aangezicht van onze Heere Jezus Christus bij Zijn komst? U bent immers onze heerlijkheid en blijdschap.

1 THESSALONICENZEN 2:19-20

Wat hij hiermee bedoelt, is: ‘Denk niet dat we jullie vergeten zijn. Denk niet dat we jullie in de steek hebben gelaten. In ons hart zijn we nog steeds bij jullie. Door de omstandigheden zijn we gedwongen van elkaar gescheiden te zijn, maar in ons hart zijn jullie onze vreugde en zijn jullie onze kroon. Wanneer Jezus terugkomt en al onze inspanningen beloond worden, zullen jullie behoren tot de dingen waarover wij ons verheugen. Het feit dat jullie de vrucht zijn van onze inspanningen — jullie zijn voor ons van grote waarde. Jullie zijn voor ons als een kroon van vreugde.’ Hij zegt: ‘Wanneer de Heere komt, hechten we er veel waarde aan dat jullie door ons tot bekering zijn gekomen. En dat er bij de komst van de Heere reden is om ons daarover te verheugen, en dat ons daarvoor een kroon toekomt.’

32

Door verdrukkingen naar Gods heerlijkheid

Hoofdstuk 3 gaat verder:

Daarom, toen wij dit verlangen niet langer konden verdragen, leek het ons beter om alleen in Athene achtergelaten te worden, en hebben we Timotheüs gestuurd, onze broeder en Gods dienaar en onze medearbeider in het Evangelie van Christus, om u in uw geloof te versterken en te bemoedigen, opdat niemand in verwarring gebracht zou worden in deze verdrukkingen. Want u weet zelf dat wij hiertoe bestemd zijn.

1 THESSALONICENZEN 3:1-3

Wij zijn bestemd voor verdrukkingen. Hij zegt:

Dat weten jullie, Want blijkbaar had hij hun dat geleerd. In Handelingen 14:22 wordt ons verteld dat Paulus en Barnabas naar verschillende gemeenten gingen en hen versterkten en hun vertelden:

en zij versterkten de zielen van de discipelen, spoorden hen aan in het geloof te blijven en zeiden dat wij door veel verdrukkingen in het Koninkrijk van God moeten ingaan.

HANDELINGEN 14:22

Dat is Handelingen 14:22. Het is interessant dat hij hier in vers 12 van hoofdstuk 2, 1 Thessalonicenzen 2:12, zei:

Wij riepen u ertoe op waardig te wandelen voor God, Die u roept tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid.

1 THESSALONICENZEN 2:12

Maar hier zegt hij:

Hij heeft bepaald dat jullie ellende zullen meemaken.

Het klinkt bijna tegenstrijdig. Zijn we geroepen tot Koninkrijk en heerlijkheid, of zijn we geroepen tot verdrukkingen? Natuurlijk zijn beide uitspraken waar. Het is door verdrukkingen en beproevingen dat wij het Koninkrijk van God binnengaan.

Wij moeten door veel verdrukkingen het Koninkrijk van God binnengaan.

HANDELINGEN 14:22

En de heerlijkheid wordt door het lijden in ons tot stand gebracht.

Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg.

2 KORINTHE 4:17

Wordt ons elders verteld. Dus de verdrukkingen horen bij het christelijke leven. Het is niet iets vreemds.

Vers 4:

Toen wij bij u waren, zeiden wij u immers van tevoren dat wij verdrukt zouden worden, zoals ook gebeurd is — en u weet het. Daarom heb ik, omdat ook ik dit verlangen niet langer kon verdragen, hem gestuurd om ten aanzien van uw geloof te weten te komen of de verzoeker u misschien niet verzocht had en onze inspanning tevergeefs zou zijn geweest.

1 THESSALONICENZEN 3:4-5

Dezelfde satan uit vers 18 van het vorige hoofdstuk, die Paulus ervan weerhield terug te komen. Die zou ook schade aan de gemeente kunnen hebben toegebracht.

33

Goed nieuws en gebed om liefde en heiligheid

Maar nu is zojuist Timotheüs bij u vandaan bij ons teruggekomen en heeft ons de goede boodschap gebracht van uw geloof en liefde, en dat u altijd een goede herinnering aan ons hebt en vurig verlangt om ons te zien, zoals wij ook u. Daardoor zijn wij over u bemoedigd, broeders, bij al onze verdrukking en nood, vanwege uw geloof. Want nu leven wij, indien u staande blijft in de Heere.

1 THESSALONICENZEN 3:6-8

We zaten te vergaan van verlangen om te weten te komen of jullie standhielden. Toen we hoorden dat het goed met jullie ging, dat jullie standvastig bleven in de Heere, was het alsof we een nieuw leven kregen, alsof we weer op adem kwamen. Nu leven we

weer. We zaten te vergaan van verlangen om iets te horen, en nu is het alsof we weer nieuwe levenskracht hebben gekregen.

Want welke dank kunnen wij God voor u teruggeven, vanwege al de blijdschap waarmee wij ons over u verblijden voor het aangezicht van onze God?

1 THESSALONICENZEN 3:9

Wat hij bedoelt is: we hebben zoveel vreugde door jullie ontvangen dat we God er nauwelijks genoeg voor kunnen danken. Wat kunnen we doen om God hier genoeg voor te danken?

Wij bidden nacht en dag meer dan overvloedig om uw gezicht te mogen zien en om te volmaken wat aan uw geloof ontbreekt.

1 THESSALONICENZEN 3:10

Dus hij maakt duidelijk: ik wil jullie echt zien. We bidden dag en nacht dat we weer kunnen komen om jullie te zien. Het is niet zo dat we willen blijven waar we zijn en zo van jullie gescheiden willen zijn.

Maar onze God en Vader Zelf, en onze Heere Jezus Christus, moge onze weg naar u toe leiden. En ú moge de Heere doen toenemen en overvloedig maken in de liefde tot elkaar en tot allen, zoals ook wij dat zijn tot u, opdat Hij uw harten zou versterken om onberispelijk te zijn in heiliging voor het aangezicht van onze God en Vader, bij de komst van onze Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen.

1 THESSALONICENZEN 3:11-13

Natuurlijk zullen we meer spreken over de komst van onze Heere Jezus Christus met al Zijn heiligen wanneer we bij hoofdstuk 4, vers 13 en verder komen. Hier bidt hij allereerst dat hij terug mag komen om hun geloof te vervolmaken, om hen wat tot

rijpheid te brengen. Maar intussen bidt hij ook dat God hun liefde zal laten toenemen, hoewel we in hoofdstuk 1, vers 3 zien dat ze al opvallen door hun inspanning uit liefde. Toch moeten ze nog meer toenemen, meer en meer, en bidt hij:

zodat ze sterk staan en heilig leven, zonder dat er iets op hen aan te merken is.

Liefde en heiligheid zijn de twee dingen die hem voor hen het meest ter harte gaan. Hij bidt niet om hun gezondheid en voorspoed, wat volgens sommige mensen het belangrijkste is. Hij bidt dat hun liefde voor elkaar en voor alle mensen overvloedig zal zijn, en ook dat hun hart in de tussentijd heilig mag zijn, totdat hij eindelijk kan komen om hen verder als discipelen te onderwijzen. Vervolgens gaat hij in hoofdstuk 4 en 5 dieper in op de echte kern van wat hij wilde delen, en dat bewaren we voor de volgende keer.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Handelingen 17:1-9
- Handelingen 17:10
- 1 Thessalonicenzen 5:12-13
- Handelingen 17:5
- Handelingen 19:28
- Handelingen 17:7
- Handelingen 17:6
- Handelingen 28:17
- Handelingen 28:21
- Handelingen 28:22
- 1 Thessalonicenzen 3:1
- 1 Thessalonicenzen 4:16-17
- 1 Thessalonicenzen 4:11
- 2 Thessalonicenzen 3:10
- Lukas 6:27-29
- 1 Thessalonicenzen 1:10

- 1 Thessalonicenzen 1:9-10
- 1 Thessalonicenzen 2:19
- 1 Thessalonicenzen 3:13
- 1 Thessalonicenzen 5:23
- 1 Thessalonicenzen 3:5
- 1 Thessalonicenzen 2:15-16
- 1 Thessalonicenzen 1:2
- 1 Thessalonicenzen 1:1-10
- 1 Korinthe 13:13
- Jakobus 2:26
- Galaten 5:6
- Jakobus 2:18
- 1 Thessalonicenzen 1:4
- 2 Petrus 1:5
- 2 Petrus 1:10
- 1 Thessalonicenzen 1:4-5
- Romeinen 8:16
- 1 Johannes 5:10
- 1 Thessalonicenzen 1:6
- 1 Thessalonicenzen 2:14
- Mattheüs 5:10-11
- 1 Thessalonicenzen 1:7
- 1 Thessalonicenzen 1:8
- 1 Thessalonicenzen 1:9
- 1 Thessalonicenzen 5:9-10
- 1 Thessalonicenzen 2:7
- 1 Thessalonicenzen 2:11
- 1 Thessalonicenzen 2:1-2
- 1 Thessalonicenzen 2:3-6
- 2 Thessalonicenzen 3:6-7
- 2 Thessalonicenzen 3:8-9
- 1 Thessalonicenzen 2:2
- 1 Thessalonicenzen 2:7-9
- 1 Thessalonicenzen 2:10-11

- 1 Thessalonicenzen 2:13
- Hebreëën 4:12
- Johannes 19:12
- Romeinen 1:18
- 1 Korinthe 16:22
- 1 Thessalonicenzen 2:17-18
- 1 Thessalonicenzen 2:19-20
- 1 Thessalonicenzen 3:1-3
- Handelingen 14:22
- 1 Thessalonicenzen 2:12
- 2 Korinthe 4:17
- 1 Thessalonicenzen 3:4-5
- 1 Thessalonicenzen 3:6-8
- 1 Thessalonicenzen 3:9
- 1 Thessalonicenzen 3:10
- 1 Thessalonicenzen 3:11-13

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.